Europaudvalget 2018
KOM (2018) 0148
Offentligt

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om et fælles system for en skat på indtægter fra levering af visse digitale tjenester

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Det digitale indre marked er en af Europa-Kommissionens vigtigste politiske prioriteter[1], som sigter på at skabe digitale muligheder for mennesker og virksomheder på et marked med mere end 500 mio. EU-forbrugere. For at udnytte dets potentiale har det digitale indre marked brug for en moderne og stabil skatteramme, som stimulerer innovation, imødegår markedsfragmentering og giver alle aktører mulighed for at udnytte de nye markedsdynamikker på retfærdige og afbalancerede vilkår. Det er også en del af Europa-Kommissionens dagsorden for et retfærdigt og effektivt skattesystem i Den Europæiske Union[2] at sikre retfærdig beskatning af den digitale økonomi.

Den digitale økonomi ændrer vores måde at interagere, forbruge og gøre forretninger på. Digitale virksomheder vokser hurtigere end den øvrige økonomi, og den tendens ser ud til at fortsætte. Digitale teknologier giver samfundet mange fordele, og set fra et skattemæssigt perspektiv skaber de muligheder for skattemyndighederne og tilbyder løsninger, der letter den administrative byrde, fremmer samarbejdet mellem skattemyndighederne og bekæmper skatteunddragelse.

De politiske beslutningstagere har dog for øjeblikket svært ved at finde løsninger, som kan sikre en retfærdig og effektiv beskatning i en situation, hvor den digitale omstilling af økonomien tager fart, og de eksisterende selskabsskatteregler er forældede og ikke tager højde for denne udvikling. De eksisterende regler passer især ikke ind i en moderne kontekst, hvor onlinehandel på tværs af grænserne uden fysisk tilstedeværelse er blevet lettere, hvor virksomhederne er stærkt afhængige af immaterielle aktiver, og hvor brugergenereret indhold og dataindsamling er blevet centrale aktiviteter for de digitale virksomheders værdiskabelse.

På internationalt plan har Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) i sin rapport om aktion 1[3], der blev offentliggjort i 2015 som del af G20/OECD's projekt om udhuling af skattegrundlaget og overførsel af overskud, allerede erkendt, at digitalisering og visse af de deraf afledte forretningsmodeller udgør en udfordring for international beskatning. Efter rapporten bekræftede finansministrene i G20-landede deres tilsagn om at støtte OECD's arbejde vedrørende beskatning og digitalisering. OECD har derfor arbejdet på en midtvejsrapport[4] om beskatning af den digitale økonomi, som blev fremlagt ved G20-finansministrenes møde i marts 2018. I midtvejsrapporten undersøges behovet for at tilpasse det internationale skattesystem til digitaliseringen af økonomien, ligesom den fastsætter de elementer, som de lande, der ønsker at indføre midlertidige foranstaltninger til håndtering af skatteudfordringer i forbindelse med digitaliseringen, skal tage højde for.

På EU-niveau blev sådanne udfordringer konstateret i Kommissionens meddelelse "Et retfærdigt og effektivt skattesystem i Den Europæiske Union for det digitale indre marked"[5],

---

1 COM(2015) 192 final.

2 COM(2015) 302 final.

3 Rapport fra OECD (2015): "Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report", OECD Publishing, Paris.

4 Midtvejsrapport fra OECD (2018): "Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS", OECD Publishing, Paris.

5 COM(2017) 547 final.

som blev vedtaget den 21. september 2017. Det nuværende initiativ blev ligeledes nævnt i Kommissionens formand Jean-Claude Junckers hensigtserklæring, der ledsagede talen om Unionens tilstand 2017[6]. For så vidt angår medlemsstaterne har flere af EU's finansministre medundertegnet en politisk erklæring ("fælles initiativ om beskatning af virksomheder, der opererer i den digitale økonomi"), som støtter løsninger, der er effektive og forenelige med EU-retten, "på grundlag af begrebet om en såkaldt "udligningsskat" på overskud genereret i Europa af de digitale virksomheder"[7]. Denne blev fulgt af de konklusioner, som Det Europæiske Råd vedtog den 19. oktober 2017[8], som understreger, at der er brug for et effektivt og retfærdigt skattesystem, der er egnet til den digitale tidsalder. Derudover blev det i Økofinrådets konklusioner af 5. december 2017[9] bemærket, at mange medlemsstater er interesseret i midlertidige foranstaltninger såsom en skat baseret på indtægter fra digitale aktiviteter i Unionen, og at disse foranstaltninger ville kunne vurderes af Kommissionen.

Nærværende forslag er en reaktion på disse opfordringer til handling og udgør et foreløbigt svar på det problem, at de eksisterende selskabsskatteregler er utilstrækkelige, når det drejer sig om den digitale økonomi.

De eksisterende selskabsskatteregler blev udarbejdet for traditionelle virksomheder og bygger på det princip, at overskud bør beskattes der, hvor værdien skabes. De blev dog primært udarbejdet i begyndelsen af det 20. århundrede for traditionelle, fysiske virksomheder og definerer, hvad der udløser et lands ret til beskatning (hvor skal der beskattes), og hvor stor en del af et selskabs indtægter, der tilfalder landet (hvor meget der skal beskattes). Disse regler er i vid udstrækning baseret på, at virksomheder har en fysisk tilstedeværelse i det pågældende land. Det betyder, at personer, der i et land ikke er skattemæssigt hjemmehørende, kun bliver skattepligtige i landet i kraft af en tilstedeværelse, der svarer til et fast driftssted. Disse regler tager imidlertid ikke højde for de digitale aktiviteters globale rækkevidde, hvor fysisk tilstedeværelse ikke længere er en forudsætning for at levere digitale tjenester. Dertil kommer, at digitale virksomheder har andre karakteristika end traditionelle virksomheder, når det drejer sig om værdiskabelse, grundet deres evne til at udføre aktiviteter på afstand, slutbrugernes bidrag til deres værdiskabelse, vigtigheden af immaterielle aktiver samt tendensen til markedsstrukturer, hvor vinderen tager det meste, og som er baseret på netværkseffekters markante rolle og værdien af big data.

Anvendelsen af de gældende selskabsskatteregler på den digitale økonomi har skabt en uoverensstemmelse mellem det sted, hvor overskuddene beskattes, og det sted, hvor værdien skabes. Det er navnlig tilfældet ved forretningsmodeller, som er stærkt afhængige af brugerdeltagelse. Dette udgør en dobbelt udfordring set fra et skattemæssigt perspektiv. For det første kan det input, som en virksomhed får fra brugerne, og som faktisk skaber værdien for virksomheden, befinde sig i en skattejurisdiktion, hvor den virksomhed, der udfører digitale aktiviteter, ikke er fysisk etableret (og således ikke har skattemæssigt hjemsted i henhold til de eksisterende regler), hvorfor overskud fra sådanne aktiviteter ikke kan beskattes dér. For det andet bliver der – selv i tilfælde, hvor en virksomhed har fast driftssted i den

---

6 Tale om Unionens tilstand 2017. Hensigtserklæring til formand Antonio Tajani og premierminister Jüri Ratas af 13. september 2017, tilgængelig på https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_da.pdf.

7 Politisk erklæring: fælles initiativ om beskatning af virksomheder, der opererer i den digitale økonomi – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf fremlagt af Tyskland, Frankrig, Italien og Spanien for det estiske formandskab for Rådet i september 2017.

8 Det Europæiske Råds møde (den 19. oktober 2017) – konklusioner (doc. EUCO 14/17).

9 Rådets konklusioner af 5. december 2017 – Responding to the challenges of taxation of profits of the digital economy (FISC 346 ECOFIN 1092).

jurisdiktion, hvor brugerne befinder sig – ikke taget højde for den værdi, som skabes ved brugerdeltagelse, når det fastsættes, hvor meget skat der skal betales i hvert land. Dette har også konsekvenser set ud fra risikoen for kunstigt at undgå reglerne om fast driftssted, ligesom det forvrider konkurrencen mellem spillere på det digitale marked og har en negativ indvirkning på indtægterne.

Kommissionen har erkendt, at den optimale løsning – i betragtning af udfordringens globale karakter – ville være at finde multilaterale, internationale løsninger for beskatning af den digitale økonomi. Kommissionen arbejder tæt sammen med OECD om at støtte udviklingen af en international løsning. Det er imidlertid en udfordring at skabe fremskridt på internationalt niveau, fordi problemet i sagens natur er meget komplekst, og fordi der skal tages hånd om en lang række spørgsmål, ligesom det kan tage tid at nå til international konsensus. Kommissionen har derfor besluttet at skride til handling og foreslår nu at tilpasse selskabsskattereglerne på EU-niveau, så de er egnet til anvendelse på de digitale tjenester[10], og anbefaler, at medlemsstaterne udvider denne samlede løsning til at omfatte deres dobbeltbeskatningsoverenskomster med jurisdiktioner uden for Unionen[11]. Om end Økofinrådet i sine konklusioner af 5. december 2017 fremhævede sin præference for en global løsning og satte sig for nøje at overvåge den fremtidige internationale udvikling og overveje passende reaktioner, bifaldt det tiltag på EU-plan. Kommissionens forslag til trods er en indsats på OECD-plan afgørende for at opnå global konsensus om emnet. Kommissionen vil følge udviklingen nøje.

I afventning af den samlede løsning, som kan tage tid at vedtage og gennemføre, er medlemsstaterne under pres for at handle, eftersom der er risiko for en betydelig udhuling af deres selskabsskattegrundlag med tiden, og fordi situationen opfattes som uretfærdig. Om end ensidige foranstaltninger til begrænset håndtering af problemet allerede eksisterer eller er planlagt i 10 medlemsstater, er tendensen stigende, og de vedtagne foranstaltninger er meget forskellige med hensyn til anvendelsesområde og begrundelse. Sådanne ukoordinerede foranstaltninger truffet af medlemsstaterne enkeltvis indebærer en risiko for yderligere fragmentering af det indre marked og forvrider konkurrencen, idet de hæmmer udviklingen af nye digitale løsninger og Unionens konkurrenceevne som helhed.

Kommissionen er derfor nødt til at reagere og foreslå en harmoniseret tilgang til en midlertidig løsning til håndtering af problemet på målrettet vis. I den forbindelse fastsættes der med dette forslag et fælles system for beskatning af indtægter fra skattepligtige personers levering af visse digitale tjenester (i det følgende benævnt "skat på digitale tjenester" eller "SDT"). Det specifikke mål med forslaget er at fremlægge en let gennemførlig foranstaltning, som er målrettet indtægter fra levering af visse digitale tjenester, og som let kan gennemføres samt hjælper med at skabe lige vilkår i den mellemliggende periode, indtil en samlet løsning er på plads.

Dette er i overensstemmelse med forslagets overordnede mål, som er at:

– beskytte det indre markeds integritet og sikre, at det fungerer korrekt

[10] Forslag til Rådets direktiv om regler vedrørende selskabsbeskatning af en væsentlig digital tilstedeværelse (COM(2018) 147 final).

[11] Kommissionens henstilling om selskabsbeskatning af en væsentlig digital tilstedeværelse (C(2018) 1650 final).

– sørge for, at Unionens offentlige finanser er bæredygtige, og at de nationale skattegrundlag ikke udhules

– sikre, at den sociale retfærdighed bevares, og at der er lige vilkår for alle virksomheder, der opererer i Unionen, og

– kæmpe mod aggressiv skatteplanlægning og lukke de huller i nationale regler, som gør det muligt for visse digitale virksomheder at undgå beskatning i de lande, hvor de opererer og skaber værdi.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Nærværende forslag er en del af den indsats, som ydes både i EU og på internationalt plan for at tilpasse den nuværende skatteramme til den digitale økonomi.

På internationalt plan blev udfordringen med at sikre, at alle aktører i den digitale økonomi får deres indtægter beskattet på rimelig vis, allerede konstateret i forbindelse med det første BEPS-projekt i OECD/G20-regi, og OECD har arbejdet på en midtvejsrapport om beskatning af den digitale økonomi, som blev fremlagt ved G20-finansministrenes møde i marts 2018.

På EU-plan er fair regler for beskatning af den digitale økonomi del af Kommissionens dagsorden om fair beskatning, som vil supplere de forbedringer af selskabsskatterammen, der er foretaget inden for de senere år. I den forbindelse relancerede Kommissionen i 2016 forslaget om et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag (FKSSG)[12], der vil tilvejebringe konkurrencedygtige, fair og solide regler for beskatning af selskaber i det indre marked. På momsområdet er Kommissionen også i færd med at tage fat om udfordringerne i forbindelse med den digitale økonomi med sit forslag om e-handel, der blev vedtaget af Rådet i december 2017[13], hvilket er i overensstemmelse med andre lovgivningsmæssige tiltag fastsat i handlingsplanen for moms fra 2016[14].

Nærværende forslag er del af en pakke, som også omfatter et forslag til direktiv om en samlet løsning[15], en henstilling til medlemsstaterne om at afspejle den samlede løsning i deres dobbeltbeskatningsoverenskomster med jurisdiktioner uden for Unionen[16] og en meddelelse, der danner baggrund for og forklarer sammenhængen mellem forslagene[17]. De principper, der ligger til grund for dette forslag, og især idéen om brugernes værdiskabelse er i tråd med forslaget til direktiv om en samlet løsning og henstillingen som forklaret i meddelelsen. Denne målrettede foranstaltning dækker navnlig de tilfælde, hvor brugernes bidrag til en virksomheds værdiskabelse er mere udtalt, mens konceptet med brugernes værdiskabelse også er den faktor, som den samlede løsning tilstræber at afspejle i selskabsskatterammen.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Dette forslag er også i overensstemmelse med strategien for det digitale indre marked[18], hvori Kommissionen forpligtede sig til at sikre adgang til onlineaktiviteter for enkeltpersoner og

---

12 COM(2016) 685 final og COM(2016) 683 final.

13 Rådets direktiv (EU) 2017/2455 af 5. december 2017 om ændring af direktiv 2006/112/EF og 2009/132/EF for så vidt angår visse momsforpligtelser i forbindelse med levering af ydelser og fjernsalg af varer (EUT L 348 af 29.12.2017, s. 7).

14 COM(2016) 148 final.

15 COM(2018) 147 final.

16 C(2018) 1650 final.

17 COM(2018) 146 final.

18 COM(2015) 192 final.

virksomheder under fair konkurrencevilkår og til at åbne digitale muligheder for personer og virksomheder og styrke Europas position blandt de førende i verden inden for den digitale økonomi.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget til direktiv er baseret på artikel 113 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Denne bestemmelse gør det muligt for Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed efter en særlig lovgivningsprocedure og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, at vedtage bestemmelser om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende andre indirekte skatter, i det omfang en sådan harmonisering er nødvendig for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion og undgå konkurrenceforvridning.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet som fastlagt i artikel 5, stk. 3 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I afventning af fælles og samordnede foranstaltninger på EU-niveau til reform af selskabsskatterammen, så den omfatter virksomheders digitale aktiviteter, kan medlemsstaterne indføre midlertidige ensidige foranstaltninger til håndtering af udfordringerne med beskatning af den digitale økonomis virksomheder. Visse af disse foranstaltninger, som kan være meget forskelligartede, eksisterer allerede eller er undervejs i medlemsstaterne. Der er derfor brug for handling på EU-plan for at mindske fragmenteringen af det indre marked og afbøde konkurrenceforvridningen inden for Unionen, som skyldes vedtagelse af sådanne forskellige ensidige tiltag på nationalt plan. Derudover medfører en EU-løsning frem for forskellige nationale politikker færre omkostninger i forbindelse med overholdelse for de virksomheder, der er underlagt de nye regler, ligesom det sender et stærkt signal til det internationale samfund om, at EU er opsat på handling, når det drejer sig om at sikre retfærdig beskatning af den digitale økonomi.

- **Proportionalitetsprincippet**

Den foretrukne mulighed er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, dvs. den går ikke videre end det nødvendige for at nå traktaternes mål, navnlig hvad angår et velfungerende indre marked. Kontrollen af overholdelsen af nærhedsprincippet viser, at det ikke er muligt for medlemsstaterne at tage hånd om problemet uden at skade det indre marked. Derudover sigter nærværende forslag mod at fastsætte en fælles skattestruktur, idet medlemsstaterne får tilstrækkeligt spillerum, når det handler om at fastsætte visse administrative aspekter i forbindelse med foranstaltningen såsom regnskabs- og registreringsforpligtelser og andre forpligtelser, der skal sikre, at skatten på digitale tjenester rent faktisk bliver betalt. Medlemsstaterne kan ligeledes vedtage foranstaltninger vedrørende forebyggelse af skatteunddragelse, -undgåelse og -misbrug for så vidt angår skat på digitale tjenester, og de beholder deres beføjelser til at opkræve skatten og foretage skatterevisioner i overensstemmelse med deres egne regler og

procedurer. Se også afsnit 9.4.2 i konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag[19].

- **Valg af retsakt**

Der foreslås et direktiv, som er det eneste mulige instrument i henhold til artikel 113 i TEUF.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interesserede parter**

Høringsstrategien har fokuseret på tre primære interessentgrupper, nemlig medlemsstaternes skattemyndigheder, virksomheder og borgere. De to primære høringsaktiviteter bestod i en offentlig høring, hvor der blev modtaget i alt 446 svar i løbet af 12 uger (fra den 26. oktober 2017 til den 3. januar 2018), og en målrettet undersøgelse sendt til alle skattemyndigheder i Unionen. Medlemmerne af platformen vedrørende god forvaltningspraksis på skatteområdet (bestående af alle skattemyndigheder i Unionen og 15 organisationer, som repræsenterer virksomheder, civilsamfundet og fagfolk på skatteområdet) er ligeledes blevet informeret om initiativet og spurgt om deres holdninger. Der er også taget højde for spontane bidrag. Som det fremgår af bilag 2 til konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag, bliver beskatning af indtægter fra levering af visse digitale tjenester af interessenterne betragtet som det foretrukne valg af en midlertidig løsning (10 uf af 21 nationale skattemyndigheder såvel som 53 % af respondenterne i den offentlige høring).

- **Konsekvensanalyse**

Konsekvensanalysen af forslaget blev behandlet af Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol den 7. februar 2018. Udvalget afgav en positiv udtalelse om forslaget sammen med nogle henstillinger, som der er taget højde for i den endelige udgave af konsekvensanalysen. Udvalgets holdning, henstillingerne og en forklaring på, hvordan der er taget højde herfor, er inkluderet i bilag 1 til arbejdsdokumentet, som ledsager dette forslag[20]. Se bilag 3 i dette dokument for et overblik over, hvem der berøres af dette forslag og hvordan.

I konsekvensanalysen til forslaget blev der undersøgt adskillige muligheder for en midlertidig løsning. På grund af en række juridiske begrænsninger blev det ikke desto mindre tydeligt, at fokus bør være på indtægter fra levering af visse digitale tjenester. Adskillige muligheder blev taget op til overvejelse med hensyn til udformningen af en sådan skat på digitale tjenester (se afsnit 9.2 i konsekvensanalysen) og navnlig dens anvendelsesområde (hvilke tjenester er omfattet), anvendelsen af en omsætningstærskel (hvilke virksomheder er omfattet), skattesatsen samt opkrævningen af skatten.

Som forklaret i konsekvensanalysen er den foretrukne udformning af denne mulighed en skat med et snævert anvendelsesområde, som pålægges en virksomheds bruttoindtægter fra levering af visse digitale tjenester, hvor brugerens værdiskabelse er central, og hvor kun virksomheder over to indtægtsrelaterede tærskler vil blive betragtet som skattepligtige personer, der skal betale denne skat.

---

19 SWD(2018) 81 final.

20 SWD(2018) 81 final.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for Unionens budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

På baggrund af de indikatorer, som er fastsat i afsnit 10 i konsekvensanalysen til dette forslag, vil Kommissionen overvåge gennemførelsen og anvendelsen af direktivet, når det er vedtaget, i tæt samarbejde med medlemsstaterne og vurdere, hvorvidt initiativet fungerer korrekt, samt i hvilket omfang dets målsætninger er nået.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Definitioner (artikel 2)

I denne artikel fastsættes definitionerne på de forskellige begreber, der er nødvendige for anvendelsen af direktivets bestemmelser.

Skattepligtige indtægter (artikel 3)

I denne artikel defineres det, hvilke indtægter der betragtes som skattepligtige indtægter med henblik på dette direktiv.

SDT er en skat med et målrettet anvendelsesområde, som pålægges indtægter fra levering af visse digitale tjenester karakteriseret ved brugernes værdiskabelse. De tjenester, som hører under SDT's anvendelsesområde, er dem, hvor en brugers deltagelse i en digital aktivitet er et vigtigt input for den virksomhed, der udfører aktiviteten, og som gør det muligt for denne virksomhed at generere indtægter. Med andre ord er de forretningsmodeller, som er omfattet af nærværende direktiv, dem, som ikke ville kunne eksistere i deres nuværende form uden brugerdeltagelse. Den rolle, som brugerne spiller for disse digitale tjenester, er enestående og mere kompleks end den rolle, kunder normalt spiller. Disse tjenester kan leveres på afstand, uden at leverandøren af tjenesterne nødvendigvis er fysisk etableret i den jurisdiktion, hvor brugerne befinder sig, og værdien skabes. Det er i derfor i sådanne forretningsmodeller, at man finder den største uoverensstemmelse mellem det sted, hvor overskuddene beskattes, og det sted, hvor værdien skabes. Det er imidlertid indtægter fra monetisering af brugerinputtet, der skal beskattes, ikke selve brugerdeltagelsen.

Der er adskillige måder, hvorpå brugernes deltagelse kan bidrage til en virksomheds værdi. Digitale virksomheder kan eksempelvis udlede data om brugernes aktiviteter på digitale grænseflader, som typisk bruges til at målrette reklamer mod sådanne brugere, eller som kan overføres til tredjeparter mod vederlag. En anden måde er gennem brugernes aktive og vedvarende engagement i flersidede digitale grænseflader, hvilket bygger på netværkseffekter, hvor værdien af tjenesten groft sagt øges med antallet af brugere, der anvender grænsefladen. Værdien for sådanne grænseflader findes i forbindelsen mellem brugerne og interaktionen imellem dem, hvilket ofte indebærer uploading og deling af informationer med netværket. Sådanne flersidede digitale grænseflader kan også facilitere bagvedliggende handel med varer eller tjenester direkte mellem brugere, hvilket er et andet tydeligt eksempel på brugerdeltagelse.

Baseret på de mange forskellige former for brugerdeltagelse beskrevet ovenfor er de indtægter, der er omfattet af skattens anvendelsesområde (skattepligtige indtægter), dem, der stammer fra levering af nedenstående tjenester (skattepligtige tjenester), jf. artikel 3, stk. 1:

– tjenester, som består i placering på digitale grænseflader af reklamer, der er målrettet denne grænseflades brugere, såvel som overførsel af indsamlede data om brugere, der stammer fra sådanne brugeres aktiviteter på digitale grænseflader

– tjenester, som består i tilrådighedsstillelse af flersidede digitale grænseflader til brugere, også kaldet "formidlingstjenester", som gør det muligt for brugere at finde andre brugere og interagere med disse, og som også kan facilitere bagvedliggende handel med varer eller tjenester direkte mellem brugerne.

Levering af reklametjenester, som består i placering på en digital grænseflade af en kundes reklamer, der er målrettet brugere af den pågældende grænseflade, defineres i artikel 3, stk. 1, litra a), i bred forstand i overensstemmelse med de undersøgte forretningsmodeller. Det skyldes, at placering af sådanne reklamer i en digital kontekst udgør måden, hvorpå den virksomhed, der gør det muligt for reklamer at optræde på en digital grænseflade, typisk monetiserer brugertrafik og brugerdata, som tages i betragtning med henblik på placeringen. Definitionen af tjenesten tager ikke højde for, hvorvidt leverandøren af reklametjenesten ejer den digitale grænseflade, hvorpå reklamerne bliver vist. I tilfælde, hvor leverandøren af reklametjenesten og ejeren af den digitale grænseflade er forskellige enheder, anses sidstnævnte imidlertid, som præciseret i artikel 3, stk. 3, ikke for at have leveret en skattepligtig tjeneste, der falder ind under artikel 3, stk. 1, litra a). Dette er for at undgå eventuelle kaskadevirkninger eller dobbeltbeskatning af samme indtægter (dele af de indtægter, enheden får ved at placere en kundes reklamer, vil blive betalt til ejeren af den digitale grænseflade, hvor reklamerne skal vises, for leje af digital plads på grænsefladen).

Formidlingstjenester defineres i artikel 3, stk. 1, litra b), ved henvisning til flersidede digitale grænseflader, som gør brugere i stand til at finde andre brugere og interagere med disse, hvilket er det aspekt, der gør det muligt for leverandører af sådanne tjenester at få udbytte af netværkseffekter. Disse grænsefladers evne til at skabe forbindelse mellem brugerne adskiller formidlingstjenester fra andre tjenester, der ligeledes kan ses som om, at de faciliterer interaktion mellem brugerne, men hvor brugerne kan ikke komme i kontakt med hinanden, medmindre de allerede har etableret kontakt ad anden vej, såsom instant messaging-tjenester. Værdiskabelsen for sådanne andre tjenester, der generelt kan beskrives som kommunikations- eller betalingstjenester, findes i udvikling og salg af understøttende software, som muliggør interaktion, og den er mindre knyttet til brugernes engagement. Kommunikations- og betalingstjenester ligger derfor fortsat uden for skattens anvendelsesområde som præciseret i artikel 3, stk. 4, litra a).

Hvad angår flersidede digitale grænseflader, som faciliterer bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem grænsefladens brugere, forbliver de indtægter, som brugerne opnår ved sådanne transaktioner, uden for skattens anvendelsesområde. Indtægter fra detailaktiviteter, der består i salg af varer eller tjenester, som foregår online via webstedet for leverandøren af sådanne varer og tjenester (og kan indebære det, der normalt kaldes "e-handel"), er ligeledes ikke omfattet af skattens anvendelsesområde, fordi det for detailhandleren er de varer og tjenester, der leveres, som skaber værdi, og den digitale grænseflade ganske enkelt fungerer som kommunikationsmiddel.

I artikel 3, stk. 4, litra a), præciseres det også, at en enheds levering af tjenester til brugere via en digital grænseflade består af levering af digitalt indhold såsom video, audio eller tekst, der enten ejes af den pågældende enhed, eller som enheden har erhvervet rettighederne til at distribuere, ikke skal betragtes som formidlingstjenester og derfor bør udelukkes fra skattens anvendelsesområde, eftersom det er mindre sikkert, at brugerdeltagelse spiller en central rolle for virksomhedens værdiskabelse. Det er nødvendigt at præcisere dette punkt, da visse leverandører af digitalt indhold via en digital grænseflade kan tillade en vis form for

interaktion mellem modtagere af sådant indhold, og derfor kan betragtes som henhørende under definitionen af en flersidet digital grænseflade, der leverer formidlingstjenester. Under sådanne omstændigheder forbliver interaktionen mellem brugerne imidlertid underordnet leveringen af digitalt indhold, hvor brugerens eneste eller primære formål er at modtage digitalt indhold fra den enhed, der stiller den digitale grænseflade til rådighed (f.eks. vil en enheds tilrådighedsstillelse af et videospil via en digital grænseflade udgøre levering af digitalt indhold, hvilket falder uden for skattens anvendelsesområde, uanset om brugerne er i stand til at spille mod andre brugere, og der derfor er en form for interaktion imellem dem).

Levering af digitalt indhold fra en enhed til brugere via en digital grænseflade, hvilket er en tjeneste, der falder uden for skattens anvendelsesområde, bør holdes adskilt fra tilrådighedsstillelse af en flersidet digital grænseflade, gennem hvilken brugere kan uploade og dele digitalt indhold med andre brugere, eller tilrådighedsstillelse af en grænseflade, som faciliterer bagvedliggende levering af digitalt indhold direkte fra en bruger til en anden. Sidstnævnte type tjeneste betragtes som en formidlingstjeneste, hvor en enhed stiller en flersidet digital grænseflade til rådighed og følgelig falder under skattens anvendelsesområde, uanset arten af den bagvedliggende transaktion. Det understreges derfor i artikel 3, stk. 4, litra a), at levering af digitalt indhold, som falder uden for SDT's anvendelsesområde, skal foretages af den enhed, som stiller den digitale grænseflade til rådighed, hvorpå det digitale indhold bliver leveret, og ikke af brugere af grænsefladen til andre brugere.

Skattepligtige tjenester, der omfatter overførsel af data indsamlet om brugere, er defineret i artikel 3, stk. 1, litra c), med henvisning til data, som er genereret fra sådanne brugeres aktiviteter på digitale grænseflader. Dette skyldes, at de tjenester, som falder under skattens anvendelsesområde, er de tjenester, som benytter digitale grænseflader til at skabe brugerinput, og ikke de tjenester, der bruger grænseflader til overførsel af data genereret andetsteds. Skatten på digitale tjenester er derfor ikke en skat på indsamling af data eller brug af data indsamlet af virksomheder til disses interne formål eller vederlagsfri deling af data indsamlet af en virksomhed med andre. Skatten på digitale tjenester er målrettet overførsel mod vederlag af data, der er indsamlet ved en meget specifik aktivitet (brugernes aktiviteter på digitale grænseflader).

I artikel 3, stk. 4, litra b) og c), forklares det, at de tjenester, som er reguleret under punkt 1-9 i afsnit A i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU[21] og leveret af markedspladser eller systematiske internalisatorer som defineret i nævnte direktiv eller regulerede crowfundingtjenesteudbydere, ikke er omfattet af SDT's anvendelsesområde. Derudover falder tjenester, som består i facilitering af lånevirksomhed, og som ydes af regulerede crowfundingtjenesteudbydere, ikke under skattens anvendelsesområde. Regulerede crowfundingtjenesteudbydere er udbydere af crowfundingtjenester, som er underlagt fremtidige EU-regler, der vedtages i henhold til artikel 114 i traktaten, om regulering af crowfundingtjenester.

Flersidede digitale grænseflader, som gør det muligt for brugerne at modtage eller have kendskab til handelstjenester, investerings- eller investeringsanalysetjenester, såsom dem der stilles til rådighed af ovennævnte enheder, indebærer ofte brugerdeltagelse. Brugeren spiller imidlertid ikke nogen central rolle for værdiskabelsen for den enhed, som stiller den digitale grænseflade til rådighed. Værdien findes i stedet i en sådan enheds evne til at samle købere og sælgere af finansielle produkter under specifikke og særlige betingelser, der ikke ville opstå

[21] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

på anden vis (sammenlignet med f.eks. transaktioner uden for sådanne grænseflader direkte mellem modparterne). En tjeneste, som består af en enheds tilrådighedsstillelse af en digital grænseflade, går videre end blot facilitering af transaktioner med finansielle instrumenter mellem brugerne af en sådan grænseflade. De regulerede tjenester, som er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, sigter navnlig mod at skabe et sikkert miljø for finansielle transaktioner. Enheden, som leverer disse tjenester, er derfor bestemmende for de specifikke betingelser, under hvilke sådanne finansielle transaktioner kan udføres for at garantere væsentlige elementer såsom kvaliteten af transaktionernes udførelse, niveauet af gennemsigtighed på markedet og fair behandling af investorer. Endelig har sådanne tjenester det vigtige og klare mål at facilitere finansiering, investering og opsparing.

Hvad angår crowdfundingplatforme ligger investerings- og lånebaseret crowdfunding uden for skattens anvendelsesområde, fordi leverandørerne af sådanne tjenester spiller samme rolle som markedspladser og systematisk internalisatorer og derfor ikke udgør en formidlingstjeneste. Tjenester ydet af crowfundingplatforme, som ikke er investerings- og lånebaserede, og som udgør en formidlingstjeneste (såsom donations- eller belønningsbaseret crowfunding), eller tjenester ydet af sådanne platforme i form af placering af reklamer, falder under direktivets anvendelsesområde.

Eftersom dataoverførsel fra markedspladser, systematiske internalisatorer og regulerede crowfundingtjenesteudbydere er begrænset til og udgør en del af leveringen af finansielle tjenesteydelser som beskrevet ovenfor og er reguleret som sådan under EU-retten, bør disse enheders levering af dataoverførselstjenester ligeledes udelukkes fra skattens anvendelsesområde, jf. artikel 3, stk. 5.

I artikel 3, stk. 2, præciseres det, at skatten på digitale tjenester pålægges en virksomheds bruttoindtægter fra levering af tjenester, der falder under skattens anvendelsesområde, fratrukket moms og lignende afgifter.

I artikel 3, stk. 7, præciseres det, at indtægter fra levering af skattepligtige tjenester mellem enheder i en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende, ikke anses for at være skattepligtige indtægter.

Hvis en enhed i en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende leverer en skattepligtig tjeneste til en tredjepart, men betalingen for en sådan tjeneste modtages af en anden enhed i koncernen, skal betalingen anses for at være modtaget af den enhed, som leverer den skattepligtige tjeneste, jf. artikel 3, stk. 8. Denne bestemmelse skal forhindre en enhed i at levere skattepligtige tjenester og opnå indtægter herved gennem en anden enhed fra samme koncern for således at omgå pligten til at betale SDT.

<u>Skattepligtig person (artikel 4)</u>

I overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, betragtes en enhed, der ligger over begge af følgende tærskler som en skattepligtig person med henblik på skatten på digitale tjenester:

– de samlede globale indtægter, som enheden har indberettet for det seneste fuldstændige regnskabsår, for hvilket der forefindes en finansieringsoversigt, overstiger 750 000 000 EUR, og

– de samlede skattepligtige indtægter, som enheden har skabt inden for Unionen i dette regnskabsår, overstiger 50 000 000 EUR.

Den første tærskel (samlede årlige globale indtægter) begrænser anvendelsen af skatten til virksomheder af en vis størrelse, som er virksomheder med en stærk markedsposition, der gør det muligt for dem at høste relativt større fordele af netværkseffekter og brug af big data og således basere deres forretningsmodeller på brugerdeltagelse. Sådanne forretningsmodeller,

der skaber større uoverensstemmelse mellem det sted, hvor overskuddene beskattes, og det sted, hvor værdien skabes, falder inden for skattens anvendelsesområde. Den økonomiske kapacitet hos de virksomheder, der betragtes som skattepligtige personer, bør ses som et fingerpeg om deres evne til at tiltrække store mængder brugere, hvilket er nødvendigt for disse forretningsmodellers levedygtighed. Det er desuden større virksomheder, der har mulighed for at deltage i aggressiv skatteplanlægning. Derfor er samme tærskel blevet foreslået i forbindelse med andre EU-initiativer såsom det fælles konsoliderede selskabsskattegrundlag. Det er også hensigten, at en sådan tærskel skal give retssikkerhed og gøre det nemmere og billigere for virksomheder og skattemyndigheder at fastslå, hvorvidt en enhed skal betale SDT, navnlig eftersom nogle af dem ikke nødvendigvis foretager en særskilt registrering af indtægter fra de aktiviteter, som falder under skattens anvendelsesområde. Tærsklen bør også udelukke små og nystartede virksomheder, for hvilke overholdelsesbyrden i forbindelse med den nye skat sandsynligvis vil have en uforholdsmæssigt stor virkning.

Den anden tærskel (samlede årlige skattepligtige indtægter i EU) begrænser til gengæld anvendelsen af skatten til tilfælde, hvor der findes et betydeligt digitalt fodaftryk på EU-niveau for så vidt angår indtægter omfattet af SDT. Denne tærskel fastsættes på EU-niveau for at se bort fra de forskellige markedsstørrelser i EU.

Hvis virksomheden tilhører en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende, skal tærsklerne anvendes på gruppens samlede indtægter som fastsat i artikel 4, stk. 6.

Uanset om en virksomhed er etableret i en medlemsstat eller i en jurisdiktion uden for Unionen, skal den opfylde begge af ovenstående betingelser for at blive betragtet som en skattepligtig person. Afhængig af, hvor den skattepligtige person er etableret, kan de scenarier, hvor der skal betales SDT, involvere en skattepligtig person etableret i en jurisdiktion uden for Unionen, som skal betale skat i en medlemsstat, en skattepligtig person etableret i en medlemsstat, som skal betale skat i en anden medlemsstat, eller en skattepligtig person etableret i en medlemsstat, som skal betale skat i denne medlemsstat.

Beskatningssted (artikel 5)

I artikel 5 fastsættes det, hvilken andel af en enheds skattepligtige indtægter, der med henblik på denne skat skal behandles, som om de er opnået i en medlemsstat. I tråd med konceptet om brugernes værdiskabelse, der ligger til grund for skattens objektive anvendelsesområde, slår denne bestemmelse fast, at skatten på digitale tjenester skal betales i den eller de medlemsstater, hvor brugerne befinder sig.

Denne tilgang følger den logik, at det er brugernes deltagelse i en virksomheds digitale aktiviteter, som genererer værdi for virksomheden, hvilket ikke nødvendigvis indebærer betaling fra brugernes side (f.eks. når brugerne ser reklamer på en digital grænseflade), eller som kun indebærer betaling fra visse brugere (f.eks. flersidede digitale grænseflader, hvor det kun er visse brugere, som skal betale for at tilgå grænsefladen, mens andre brugere har gratis adgang). Det er derfor den medlemsstat, hvor brugeren befinder sig, som har beskatningsretten med hensyn til skat på digitale tjenester, uanset om brugeren har bidraget med penge til virksomhedens generering af indtægter. Der fastsættes særlige regler for bestemmelse af, hvornår en bruger befinder sig i en medlemsstat.

De skattepligtige indtægter fra levering af en skattepligtig tjeneste skal med henblik på dette direktiv behandles, som om de er opnået i en medlemsstat i en skatteperiode, hvis en bruger i forbindelse med sådanne tjenester anses for at befinde sig i den pågældende medlemsstat i denne skatteperiode, jf. reglerne i artikel 5, stk. 2, som skal anvendes på hver type skattepligtig tjeneste. I tilfælde, hvor brugere involveret i en skattepligtig tjeneste befinder sig i forskellige medlemsstater eller jurisdiktioner uden for Unionen, skal de skattepligtige

indtægter, som en enhed opnår ved levering af tjenesten, fordeles forholdsmæssigt til hver medlemsstat og i overensstemmelse med de fordelingsnøgler, der er fastsat i artikel 5, stk. 3, for hver type skattepligtig tjeneste. Sådanne fordelingsnøgler er fastsat under hensyntagen til arten af de forskellige former for skattepligtige tjenester og navnlig til, hvad der gør, at leverandøren af tjenesten opnår indtægter herved.

I tilfælde, hvor en skattepligtig tjeneste består i placering af reklamer på en digital grænseflade, skal der med henblik på at fastslå andelen af indtægter, som skal henføres til denne medlemsstat for den pågældende skatteperiode, tages højde for det antal gange, en reklame er optrådt på brugernes udstyr i en skatteperiode i en medlemsstat.

For så vidt angår tilrådighedsstillelse af flersidede digitale grænseflader skelnes der i forbindelse med fordelingen af skattepligtige indtægter til en medlemsstat mellem tilfælde, hvor grænsefladen faciliterer bagvedliggende transaktioner direkte mellem brugere, og tilfælde, hvor den ikke gør. I tilfælde, som involverer facilitering af bagvedliggende transaktioner, foretages fordelingen af skattepligtige indtægter i en skatteperiode til en medlemsstat på baggrund af antallet af brugere, der har foretaget en transaktion ved brug af et udstyr i den pågældende medlemsstat. Det skyldes, at denne handling som regel genererer indtægter for den enhed, der stiller grænsefladen til rådighed. Retten til beskatning af indtægter fra den virksomhed, som stiller grænsefladen til rådighed, tildeles de medlemsstater, hvor de brugere, som foretager bagvedliggende transaktioner, befinder sig, uanset om disse brugere sælger eller køber de bagvedliggende varer eller tjenester. Dette skyldes, at begge parter ved deres deltagelse genererer værdi for den flersidede digitale grænseflade, forudsat at grænsefladens rolle er at matche udbud og efterspørgsel. Hvis formidlingstjenesten imidlertid ikke indebærer facilitering af bagvedliggende transaktioner, opnås indtægterne dog typisk via periodiske betalinger i forbindelse med registrering eller åbning af en konto på en digital grænseflade. Med henblik på henførsel af skattepligtige indtægter til en medlemsstat for en skatteperiode skal der tages højde for antallet af brugere, som i den pågældende skatteperiode har en konto, der blev åbnet ved hjælp af et udstyr i den medlemsstat, uanset om denne konto blev åbnet i løbet af det pågældende eller et tidligere skatteår.

Med hensyn til overførsel af data indsamlet om brugere tages der ved fordelingen af skattepligtige indtægter til en medlemsstat for en skatteperiode højde for antallet af brugere, fra hvilke de data, der er genereret i den givne skatteperiode, stammer som følge af deres anvendelse af et udstyr i den pågældende medlemsstat.

I artikel 5, stk. 4, præciseres det endvidere, at der med henblik på bestemmelse af beskatningsstedet ikke skal tages højde for det sted, fra hvilket betalingen for de skattepligtige tjenester foretages. Hvad angår levering af bagvedliggende varer eller tjenester direkte mellem brugere af en flersidet digital grænseflade skal der heller ikke tages højde for det sted, hvor sådanne bagvedliggende transaktioner finder sted.

På grundlag af bestemmelsen i artikel 5, stk. 5, anses brugerne for at befinde sig i den medlemsstat, som fremgår af internetprotokoladressen (IP-adressen) på det udstyr, de bruger, eller en hvilken som helst geolokaliseringsmetode, der måtte være mere præcis. IP-adressen er en enkel og effektiv indikator for brugerens placering. Hvis en skattepligtig person ved hjælp af andre geolokaliseringsmetoder er opmærksom på, at brugeren ikke befinder sig i den medlemsstat, som IP-adressen angiver, vil vedkommende desuden stadig kunne forlade sig på disse andre geolokaliseringsmetoder ved bestemmelse af beskatningsstedet.

<u>Forfald samt beregning af skatten og skattesatsen (artikel 6-8)</u>

I henhold til artikel 6 skal den nye skat opkræves i en medlemsstat på grundlag af den andel af skattepligtige indtægter, som en skattepligtig person har skabt i en skatteperiode, og som betragtes som værende skabt i den medlemsstat.

I artikel 7 fastsættes det, hvordan skatten på digitale tjenester skal beregnes.

I artikel 8 fastsættes en enkel sats for hele Unionen på 3 %.

Forpligtelser (artikel 9-19)

I artikel 9-19 fastsættes de forpligtelser, som skal opfyldes af skattepligtige personer, som skal betale SDT.

I artikel 9 præciseres det, at den skattepligtige person, som leverer skattepligtige tjenester, er ansvarlig for betaling af skatten og for opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i kapitel 3. Det fastsættes ligeledes, at en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende har mulighed for at udpege en enkelt enhed inden for koncernen med henblik på betaling af SDT og opfyldelse af forpligtelserne i kapitel 3 på vegne af hver af de skattepligtige personer i koncernen, der skal betale SDT.

For at forvalte de administrative aspekter i forbindelse med skatten stilles der en forenklingsmekanisme i form af enkelt kontaktpunkt til rådighed for alle skattepligtige personer. Tanken bag kontaktpunktet er, at en skattepligtig person, som skal betale SDT i en eller flere medlemsstater, bør kunne benytte sig af et enkelt kontaktpunkt (identifikationsmedlemsstaten), gennem hvilket samtlige SDT-forpligtelser kan opfyldes (identifikation, indgivelse af SDT-angivelse samt betaling). Denne identifikationsmedlemsstat er ansvarlig for at dele disse oplysninger med de andre medlemsstater, hvor der skal betales SDT, såvel som for at overføre den andel af skatten, der er opkrævet på vegne af sådanne andre medlemsstater.

Som forklaret i artikel 10 betyder "identifikationsmedlemsstat" den medlemsstat, hvor en skattepligtig person skal betale SDT, medmindre vedkommende er skattepligtig i mere end en medlemsstat; i givet fald kan den skattepligtige person vælge hvilken medlemsstat, der skal være identifikationsmedlemsstat.

Det faktum, at en skattepligtig person kan være hjemmehørende i en medlemsstat for så vidt angår selskabsskat, har ingen betydning for bestemmelsen af, hvilken medlemsstat, der skal være identifikationsmedlemsstat med henblik på SDT, eftersom denne skat har en anden karakter. Hensigten er også, at der ikke skal pålægges en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde på de medlemsstater, hvor en skattepligtig person er hjemmehørende med henblik på selskabsbeskatning, men hvor vedkommende måske ikke skal betale SDT. En skattepligtig person, der skal betale SDT i adskillige medlemsstater, vil følgelig kunne gøre brug af kontaktpunktet i sin identifikationsmedlemsstat for så vidt angår alle forpligtelser i forbindelse med skatten på digitale tjenester og uden hensyn til, hvorvidt vedkommende er hjemmehørende med henblik på selskabsbeskatning i den pågældende medlemsstat. Som eksempel vil en skattepligtig person, som skal betale SDT i to medlemsstater (medlemsstat A, hvor vedkommende er hjemmehørende med henblik på selskabsbeskatning, og medlemsstat B, hvor vedkommende ikke er hjemmehørende med henblik på selskabsbeskatning), og som har valgt medlemsstat B som identifikationsmedlemsstat, via kontaktpunktet kunne opfylde sine forpligtelser med hensyn til skatten på digitale tjenester i både medlemsstat A og B.

I artikel 10 fastsættes en forpligtelse for en skattepligtig person til ved hjælp af et selvangivelsessystem at meddele identifikationsmedlemsstaten om sin skattepligt i Unionen og om de nærmere oplysninger i den forbindelse. Den skattepligtige person får et identifikationsnummer, jf. artikel 11. Hvis en skattepligtig person ikke længere skal betale SDT i Unionen, skal vedkommende underrette identifikationsmedlemsstaten herom, jf. artikel

12, og identifikationsmedlemsstaten sletter denne skattepligtige person fra sit identifikationsregister. I artikel 13 præciseres reglerne vedrørende en mulig ændring af identikationsmedlemsstaten.

Desuden skal denne skattepligtige person indgive en SDT-angivelse i identifikationsmedlemsstaten i henhold til artikel 14 indeholdende de detaljer, der er angivet i artikel 15. Det betyder navnlig, at der for hver medlemsstat, hvor der skal betales skat på digitale tjenester for den relevante skatteperiode, skal angives de samlede skattepligtige indtægter, som en skattepligtig person har opnået i den pågældende medlemsstat sammen med den SDT, der er pålagt dette beløb. Den samlede SDT, der skal betales i alle medlemsstater, og oplysninger om de tærskler, der gælder med henblik på artikel 4, skal ligeledes meddeles.

Betalingsordninger er underlagt artikel 16, hvori det også præciseres, at mulige tilbagebetalinger af skat til skattesubjekter, når skatten på digitale tjenester allerede er blevet overført fra identifikationsmedlemsstaten til den medlemsstat, hvor skatten skal betales, bør foretages af sidstnævnte direkte til den skattepligtige person. For at undgå uoverensstemmelser i driften af de enkelte kontaktpunkter er der indført en bestemmelse i artikel 17, der regulerer mulige ændringer af SDT-angivelserne. Artikel 18 omhandler foranstaltninger vedrørende regnskab, registrering og bekæmpelse af svig, som det er op til medlemsstaterne at fastsætte. I denne bestemmelse præciseres det endvidere, at eksistensen af et enkelt kontaktpunkt og en identifikationsmedlemsstat ikke ændrer den kendsgerning, at den skattepligtige person skal betale SDT direkte til hver af de medlemsstater, hvor vedkommende er skattepligtig, og at en sådan medlemsstat er berettiget til at opkræve skatten direkte hos den skattepligtige person samt foretage skatterevisioner og kontrol.

I artikel 19 fastsættes det, at samtlige medlemsstater skal udpege en kompetent myndighed med henblik på forvaltning af alle administrative forpligtelser i forbindelse med skatten på digitale tjenester såvel som de i kapitel 4 fastsatte krav om administrativt samarbejde.

Administrativt samarbejde for så vidt angår forpligtelser (artikel 20-23)

Bestemmelserne i artikel 20-23 omhandler den nødvendige udveksling mellem medlemsstaterne for så vidt angår identifikation af skattepligtige personer og indgivelse af skatteangivelser samt identifikationsmedlemsstatens overførsel af midler svarende til betalingen af skatten på digitale tjenester til de andre medlemsstater, hvor denne skat skal betales.

2018/0073 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om et fælles system for en skat på indtægter fra levering af visse digitale tjenester

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet[1],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[2],

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den globale økonomi bliver med hastige skridt digital, og som følge deraf er der opstået nye måder at gøre forretning på. Digitale virksomheder er karakteriseret ved det faktum, at deres drift er tæt knyttet til internettet. Digitale forretningsmodeller er især stærkt afhængige af muligheden for at gennemføre aktiviteter på afstand og med begrænset eller ingen fysisk tilstedeværelse, af slutbrugernes bidrag til deres værdiskabelse og af immaterielle aktiver.

(2) De nuværende selskabsskatteregler blev primært udformet i løbet af det 20. århundrede til brug for traditionelle virksomheder. De er baseret på idéen om, at beskatningen finder sted der, hvor værdien skabes. Anvendelsen af de gældende regler på den digitale økonomi har imidlertid skabt en uoverensstemmelse mellem det sted, hvor overskuddene beskattes, og det sted, hvor værdien skabes, hvilket navnlig er tilfældet ved forretningsmodeller, som er stærkt afhængige af brugerdeltagelse. Det står derfor klart, at de eksisterende selskabsskatteregler er utilstrækkelige, når det drejer sig om beskatning af den digitale økonomis overskud, og at de bør revideres.

(3) Denne revision er en vigtig del af det digitale indre marked[3], eftersom det digitale indre marked har brug for en moderne og stabil skatteramme, så den digitale økonomi kan stimulere innovation, imødegå markedsfragmentering og give alle aktører mulighed for at udnytte de nye markedsdynamikker på retfærdige og afbalancerede vilkår.

---

1 EUT C […] af […], s. […].

2 EUT C […] af […], s. […].

3 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget – En strategi for et digitalt indre marked i EU (COM(2015) 192 final af 6.5.2015).

(4) I sin meddelelse "Et retfærdigt og effektivt skattesystem i Den Europæiske Union for det digitale indre marked"[4], som blev vedtaget den 21. september 2017, redegjorde Kommissionen for de udfordringer, som den digitale økonomi stiller de eksisterende skatteregler overfor, og den lovede at analysere tilgængelige politiske løsninger. Økofinrådet opfordrede i sine konklusioner af 5. december 2017[5] Kommissionen til at vedtage forslag for at tackle udfordringerne ved beskatning af den digitale økonomis overskud, og noterede sig mange medlemsstaters interesse i midlertidige foranstaltninger målrettet indtægter fra digitale aktiviteter i Unionen, som fortsat ikke er omfattet af anvendelsesområdet for dobbeltbeskatningsoverenskomster.

(5) Eftersom problemet med beskatning af den digitale økonomi er globalt, vil den optimale løsning være at finde multilaterale, internationale løsninger. Kommissionen deltager derfor aktivt i den internationale debat. Arbejdet i OECD fortsætter p.t. Det er imidlertid en udfordring at skabe fremskridt på internationalt niveau. Derfor træffes der foranstaltninger for at tilpasse selskabsskattereglerne på EU-niveau[6] og fremme indgåelsen af aftaler med jurisdiktioner uden for Unionen[7], så selskabsskatterammen kan tilpasses de nye digitale forretningsmodeller.

(6) I afventning af disse foranstaltninger, som kan tage tid at vedtage og gennemføre, er medlemsstaterne under pres for at handle, eftersom der er risiko for, at deres selskabsskattegrundlag bliver betydeligt udhulet med tiden. Ukoordinerede foranstaltninger truffet af medlemsstaterne enkeltvis kan fragmentere det indre marked og forvride konkurrencen, idet de hæmmer udviklingen af nye digitale løsninger og Unionens konkurrenceevne som helhed. Det er derfor nødvendigt at vedtage en harmoniseret tilgang til en midlertidig løsning til håndtering af problemet på målrettet vis, indtil en samlet løsning er på plads.

(7) Denne midlertidige løsning bør fastsætte et fælles system for en skat på indtægter fra visse enheders levering af digitale tjenester ("SDT"). Det bør være en let gennemførlig foranstaltning målrettet indtægter fra levering af digitale tjenester, hvor brugerne bidrager betydeligt til værdiskabelsen. Denne faktor (brugernes værdiskabelse) ligger ligeledes til grund for tiltaget med hensyn til selskabsskatteregler som beskrevet i betragtning 5.

(8) Følgende elementer af skatten på digitale tjenester bør defineres: de skattepligtige indtægter (hvad beskattes), den skattepligtige person (hvem beskattes), beskatningssted (hvilken andel af de skattepligtige indtægter anses for at være opnået i en medlemsstat og hvornår), forfald, beregning af skatten og af skattesatsen samt relaterede forpligtelser, herunder en samlet opkrævningsmekanisme.

(9) Skat på digitale tjenester bør kun pålægges indtægter fra levering af visse digitale tjenester. Disse digitale tjenester bør være dem, som er stærkt afhængige af brugernes værdiskabelse, og hvor uoverensstemmelsen mellem det sted, hvor overskuddene

---

4 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet – Et retfærdigt og effektivt skattesystem i Den Europæiske Union for det digitale indre marked (COM(2017) 547 final af 21.9.2017).

5 Rådets konklusioner af 5. december 2017 – Responding to the challenges of taxation of profits of the digital economy (FISC 346 ECOFIN 1092).

6 Forslag til Rådets direktiv om regler vedrørende selskabsbeskatning af en væsentlig digital tilstedeværelse (COM(2018) 147 final).

7 Kommissionens henstilling om selskabsbeskatning af en væsentlig digital tilstedeværelse (C(2018) 1650 final).

beskattes, og det sted, hvor brugerne befinder sig, typisk er størst. Det er indtægter fra behandling af brugerinput, der bør beskattes, ikke selve brugerdeltagelsen.

(10) Skattepligtige indtægter bør navnlig være dem, der stammer fra levering af følgende tjenester: i) placering på en digital grænseflade af reklamer, der er målrettet dens brugere, ii) tilrådighedsstillelse af flersidede digitale grænseflader, som gør det muligt for brugere at finde andre brugere og interagere med disse, og som også kan facilitere bagvedliggende handel med varer eller tjenester direkte mellem brugerne (af og til omtalt som "formidlingstjenester"), og iii) overførsel af data indsamlet om brugere, som stammer fra sådanne brugeres aktiviteter på digitale grænseflader. Hvis levering af sådanne tjenester ikke skaber indtægter, bør der ikke være nogen skattepligt, hvad angår SDT. Andre indtægter opnået af den enhed, der leverer sådanne tjenester, men som ikke stammer direkte herfra, bør ligeledes falde uden for skattens anvendelsesområde.

(11) Tjenester, som består i placering på en digital grænseflade af en kundes reklamer, der er målrettet brugerne af denne grænseflade, bør ikke defineres ved henvisning til hvem, der ejer den digitale grænseflade, via hvilken reklamerne optræder på en brugers udstyr, men nærmere ved henvisning til den enhed, som gør det muligt for reklamerne at optræde på grænsefladen. Det skyldes, at værdien for en virksomhed, der placerer en kundes reklamer på en digital grænseflade, findes i brugertrafikken og de brugerdata, som typisk tages i betragtning i forbindelse med placeringen, uanset om grænsefladen tilhører virksomheden selv eller en tredjepart, som udlejer den digitale plads, hvor reklamen kommer til at optræde. I tilfælde, hvor leverandøren af reklametjenesten og ejeren af den digitale grænseflade er forskellige enheder, bør det imidlertid præciseres, at sidstnævnte ikke bør anses for at have leveret en skattepligtig tjeneste for så vidt angår skatten på digitale tjenester. Dette er for at undgå eventuelle kaskadevirkninger eller dobbeltbeskatning af samme indtægter.

(12) Tjenester leveret af flersidede digitale grænseflader bør defineres ved henvisning til deres evne til at gøre muligt for brugere at finde andre brugere og interagere med dem. Det aspekt, som gør flersidede digitale grænseflader anderledes, er, at de muliggør brugerinteraktion, som ikke ville kunne finde sted uden denne grænseflade, som matcher brugerne med hinanden (grænsefladen gør det med andre ord muligt for brugerne at komme i kontakt med hinanden). Visse tjenester, der typisk omtales som kommunikations- eller betalingstjenester, såsom instant messaging-tjenester, e-mailtjenester eller e-betalingstjenester, kan ligeledes ses som om, at de faciliterer interaktionen mellem brugerne gennem en digital grænseflade, men brugerne kan som regel ikke komme i kontakt med hinanden, medmindre de allerede har etableret kontakt ad anden vej. De indtægter, der genereres fra levering af sådanne kommunikations- eller betalingstjenester, bør derfor ikke være omfattet af skattens anvendelsesområde, da leverandørerne ikke fungerer som en markedsplads, men rettere tilvejebringer understøttende software eller andre IT-instrumenter, der gør det muligt for kunderne at nå andre personer, som de i de fleste tilfælde allerede har et forhold til.

(13) Hvad angår flersidede digitale grænseflader, som faciliterer bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem grænsefladens brugere, bør sådanne bagvedliggende transaktioner og de indtægter, som brugerne genererer, forblive uden for skattens anvendelsesområde. Indtægter fra detailaktiviteter, der består i salg af varer eller tjenester, som foregår online via webstedet for leverandøren af sådanne varer og tjenester, og hvor leverandøren ikke fungerer som formidler, bør ligeledes ikke være omfattet af skattens anvendelsesområde, fordi det for detailhandleren er de

varer og tjenester, der leveres, som skaber værdi, og den digitale grænseflade udelukkende fungerer som kommunikationsmiddel. Hvorvidt en leverandør sælger varer eller tjenester online for egen regning eller yder formidlingstjenester vil skulle fastslås ved at tage højde for transaktionernes juridiske og økonomiske substans, som den fremgår af de relevante parters aftale. En leverandør af en digital grænseflade, hvor varer fra tredjemand gøres tilgængelige, kan siges at levere en formidlingstjeneste (med andre ord tilrådighedsstillelse af en flersidet digital grænseflade), hvor der ikke findes nogen lagerrisici af betydning, eller hvor det er tredjemand, som i praksis fastsætter prisen på sådanne varer.

(14) Tjenester, der består i en enheds levering af digitalt indhold gennem en digital grænseflade, bør udelukkes fra skattens anvendelsesområde, uanset om det digitale indhold ejes af denne enhed, eller om enheden har erhvervet rettighederne til at distribuere det. Om end en vis form for interaktion mellem modtagerne af sådant digitalt indhold kan tillades, og leverandøren af sådanne tjenester følgelig kan betragtes som stillende en flersidet digital grænseflade til rådighed, spiller brugerne en mindre central rolle i værdiskabelsen for den virksomhed, der leverer det digitale indhold. I stedet er fokus – set fra et værdiskabelsesperspektiv – på selve det digitale indhold, som leveres af enheden. Indtægter genereret fra sådanne leverancer bør følgelig falde uden for skattens anvendelsesområde.

(15) Digitalt indhold bør defineres, så det betyder data leveret i digital form, såsom computerprogrammer, applikationer, spil, musik, videoer eller tekster, uanset om de tilgås via downloading eller streaming, og andet end de data, der er gengivet på selve den digitale grænseflade. Dette er for at rumme de forskellige former, som digitalt indhold kan antage, når det erhverves af en bruger, hvilket ikke ændrer det faktum, at det eneste eller primære formål set fra brugerens synspunkt er erhvervelsen af det digitale indhold.

(16) Der bør skelnes mellem den tjeneste, der er beskrevet i betragtning 14, og en tjeneste, der består i tilrådighedsstillelse af en flersidet digital grænseflade, gennem hvilken brugere kan uploade og dele digitalt indhold med andre brugere, eller tilrådighedsstillelse af en grænseflade, som faciliterer bagvedliggende levering af digitalt indhold direkte fra en bruger til en anden. Sidstnævnte tjenester betragtes som en formidlingstjeneste og bør følgelig falde under skattens anvendelsesområde, uanset arten af de bagvedliggende transaktioner.

(17) Skattepligtige tjenester, der omfatter overførsel af data indsamlet om brugere, bør kun omfatte data genereret fra sådanne brugeres aktiviteter på digitale grænseflader, og ikke data genereret fra sensorer eller på anden vis og indsamlet digitalt. Dette skyldes, at de tjenester, som falder under skattens anvendelsesområde, bør være de tjenester, som benytter digitale grænseflader til at skabe brugerinput, som de monetiserer, og ikke de tjenester, der kun bruger grænseflader til overførsel af data genereret andetsteds. Skatten på digitale tjenester skal derfor ikke være en skat på indsamling af data eller brug af data indsamlet af virksomheder til disses interne formål eller vederlagsfri deling af data indsamlet af en virksomhed med andre. Det, som skatten bør være rettet mod, er generering af indtægter fra overførsel af data, der er indsamlet ved en meget specifik aktivitet (brugernes aktiviteter på digitale grænseflader).

(18) Tjenester, som er reguleret under punkt 1-9 i afsnit A i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU[8] og leveret af markedspladser eller systematiske internalisatorer, som defineret i nævnte direktiv, eller regulerede crowfundingtjenesteudbydere, bør ikke være omfattet af SDT's anvendelsesområde. Derudover bør tjenester, som består i facilitering af lånevirksomhed, og som ydes af regulerede crowfundingtjenesteudbydere, ikke falde under skattens anvendelsesområde. Regulerede crowfundingtjenesteudbydere er udbydere af crowfundingtjenester, som er underlagt fremtidige EU-regler, der vedtages i henhold til artikel 114 i traktaten, om regulering af crowfundingtjenester.

(19) Flersidede digitale grænseflader, som gør det muligt for brugerne at modtage eller have kendskab til handelstjenester, investerings- eller investeringsanalysetjenester, såsom dem der stilles til rådighed af ovennævnte enheder, indebærer ofte brugerdeltagelse. Brugeren spiller imidlertid ikke nogen central rolle for værdiskabelsen for den enhed, som stiller den digitale grænseflade til rådighed. Værdien findes i stedet i en sådan enheds evne til at samle købere og sælgere af finansielle produkter under specifikke og særlige betingelser, der ikke ville opstå på anden vis (sammenlignet med f.eks. transaktioner uden for sådanne grænseflader direkte mellem modparterne). En tjeneste, som består af en enheds tilrådighedsstillelse af en digital grænseflade, går videre end blot facilitering af transaktioner med finansielle instrumenter mellem brugerne af en sådan grænseflade. De regulerede tjenester, som er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, sigter navnlig mod at skabe et sikkert miljø for finansielle transaktioner. Enheden, som leverer disse tjenester, er derfor bestemmende for de specifikke betingelser, under hvilke sådanne finansielle transaktioner kan udføres for at garantere væsentlige elementer såsom kvaliteten af transaktionernes udførelse, niveauet af gennemsigtighed på markedet og fair behandling af investorer. Endelig har sådanne tjenester det vigtige og klare mål at facilitere finansiering, investering og opsparing.

(20) Hvad angår crowdfundingplatforme bør investerings- og lånebaseret crowdfunding ligge uden for skattens anvendelsesområde, fordi leverandørerne af sådanne tjenester spiller samme rolle som markedspladser og systematisk internalisatorer og derfor ikke udgør en formidlingstjeneste. Tjenester ydet af crowfundingplatforme, som ikke er investerings- og lånebaserede, og som udgør en formidlingstjeneste (såsom donations- eller belønningsbaseret crowfunding), eller tjenester ydet af sådanne platforme i form af placering af reklamer, bør falde under direktivets anvendelsesområde.

(21) Eftersom dataoverførsel fra markedspladser, systematiske internalisatorer og regulerede crowfundingtjenesteudbydere er begrænset til og udgør en del af leveringen af finansielle tjenesteydelser som beskrevet ovenfor samt er reguleret som sådan under EU-retten, bør disse enheders levering af dataoverførselstjenester ligeledes udelukkes fra skattens anvendelsesområde.

(22) Kun visse enheder bør betragtes som skattepligtige personer med henblik på beskatning af digitale tjenester, uanset om de er etableret i en medlemsstat eller i en jurisdiktion uden for Unionen. En enhed bør især kun betragtes som en skattepligtig person, hvis den opfylder begge af de følgende betingelser: i) de samlede globale indtægter, som enheden har indberettet for det seneste fuldstændige regnskabsår, for

[8] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

hvilket der forefindes en finansieringsoversigt, overstiger 750 000 000 EUR, og ii) de samlede skattepligtige indtægter, som enheden har skabt inden for Unionen i dette regnskabsår, overstiger 50 000 000 EUR.

(23) Den første tærskel (samlede globale årlige indtægter) bør begrænse anvendelsen af skatten på digitale tjenester til virksomheder af en vis størrelse, hvilket er dem, som primært er i stand til at levere de digitale tjenester, hvor brugernes bidrag spiller en afgørende rolle, og som er stærkt afhængige af omfattende brugernetværk, stor brugertrafik og udnyttelse af en stærk markedsposition. Det er i sådanne forretningsmodeller, hvis indtægter afhænger af brugernes værdiskabelse og kun er levedygtige, hvis de anvendes af virksomheder af en vis størrelse, at man finder den største uoverensstemmelse mellem det sted, hvor overskuddene beskattes, og det sted, hvor værdien skabes. Det er desuden større virksomheder, der har mulighed for at deltage i aggressiv skatteplanlægning. Derfor er samme tærskel blevet foreslået i forbindelse med andre EU-initiativer[9]. Tærsklen skal efter hensigten også give retssikkerhed, idet den vil gøre det nemmere og billigere for virksomheder og skattemyndigheder at fastslå, hvorvidt en enhed skal betale SDT. Små og nystartede virksomheder, for hvilke overholdelsesbyrden i forbindelse med den nye skat sandsynligvis vil have en uforholdsmæssigt stor virkning, er også udelukket.

(24) Den anden tærskel (samlede årlige skattepligtige indtægter i EU) bør begrænse beskatningen til tilfælde, hvor der findes et betydeligt digitalt fodaftryk på EU-niveau for så vidt angår indtægter omfattet af skatten på digitale tjenester. Den bør fastsættes på EU-niveau for at se bort fra de forskellige markedsstørrelser i Unionen.

(25) For at overholde den eksisterende retlige ramme bør enhver enhed, der betragtes som en skattepligtig person, og som opnår skattepligtige indtægter i en medlemsstat, pålægges skatten på digitale tjenester i den pågældende medlemsstat, uanset om denne enhed er etableret i en medlemsstat eller i en jurisdiktion uden for EU.

(26) Der bør fastsættes særlige regler for enheder, der tilhører en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende. Indtægter opnået af en enhed i forbindelse med levering til enheder, der tilhører samme koncern i regnskabsmæssig henseende, bør udelukkes fra den nye skats anvendelsesområde. Med henblik på at fastsætte om en enhed ligger over de gældende tærskler og følgelig kan anses for at være skattepligtig, bør tærsklerne anvendes på hele den konsoliderede koncerns indtægter.

(27) For at afbøde mulige tilfælde af dobbeltbeskatning, hvor samme indtægter pålægges både selskabsskat og skat på digitale tjenester, forventes det, at medlemsstaterne vil tillade virksomhederne at fratrække den betalte skat på digitale tjenester fra selskabsskattegrundlaget i deres territorie, uanset om begge skatter er betalt i samme eller forskellige medlemsstater.

(28) En enheds skattepligtige indtægter bør behandles, som om de er opnået i en medlemsstat i en skatteperiode, hvis brugerne for så vidt angår en skattepligtig tjeneste, som enheden har leveret, befinder sig i denne medlemsstat. En bruger bør anses for at befinde sig i en medlemsstat i en skatteperiode på baggrund af visse særlige regler, der er fastsat for hver af de skattepligtige tjenester, og ud fra det sted, hvor en brugers udstyr er blevet brugt.

---

[9] Jf. artikel 2 i forslag til Rådets direktiv om et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag (FKSSG) (COM(2016) 683 final).

(29) Hvor brugere med hensyn til en given skattepligtig tjeneste befinder sig i forskellige medlemsstater eller jurisdiktioner uden for Unionen, bør de relevante skattepligtige indtægter fra denne tjeneste fordeles proportionelt til hver medlemsstat på grundlag af bestemte fordelingsnøgler. Sådanne nøgler bør fastsættes alt efter karakteren af de skattepligtige tjenester og de særlige elementer, der er medvirkende til, at leverandøren af tjenesterne opnår indtægter herved.

(30) I tilfælde, hvor en skattepligtig tjeneste består i placering af reklamer på en digital grænseflade, bør der tages højde for det antal gange, en reklame har optrådt på brugernes udstyr i en skatteperiode i en medlemsstat med henblik på at fastslå andelen af skattepligtige indtægter, som skal fordeles til denne medlemsstat for den pågældende skatteperiode.

(31) For så vidt angår tilrådighedsstillelse af flersidede digitale grænseflader bør der i forbindelse med fordelingen af skattepligtige indtægter mellem medlemsstaterne skelnes mellem tilfælde, hvor grænsefladen faciliterer bagvedliggende transaktioner direkte mellem brugere, og tilfælde, hvor den ikke gør. I tilfælde, som involverer facilitering af bagvedliggende transaktioner, bør fordelingen af skattepligtige indtægter i en skatteperiode til en medlemsstat foretages på baggrund af antallet af brugere, der har foretaget en transaktion i den pågældende skatteperiode ved brug af et udstyr i den pågældende medlemsstat. Det skyldes, at denne handling som regel genererer indtægter for den virksomhed, der stiller grænsefladen til rådighed. Retten til beskatning af indtægter fra den virksomhed, som stiller grænsefladen til rådighed, bør tildeles de medlemsstater, hvor de brugere, som foretager bagvedliggende transaktioner, befinder sig, uanset om disse brugere sælger eller køber de bagvedliggende varer eller tjenester. Dette skyldes, at begge parter ved deres deltagelse genererer værdi for den flersidede digitale grænseflade, forudsat at grænsefladens rolle er at matche udbud og efterspørgsel. Hvis formidlingstjenesten imidlertid ikke indebærer facilitering af bagvedliggende transaktioner, opnås indtægterne dog typisk via periodiske betalinger i forbindelse med registrering eller åbning af en konto på en digital grænseflade. Med henblik på henførsel af skattepligtige indtægter til en medlemsstat for en skatteperiode bør der tages højde for antallet af brugere, som i den pågældende skatteperiode har en konto, der blev åbnet ved hjælp af et udstyr i den medlemsstat, uanset om denne konto blev åbnet i løbet af det pågældende eller et tidligere skatteår.

(32) Hvad angår overførsel af data indsamlet om brugere bør der ved henførsel af skattepligtige indtægter til en medlemsstat for en skatteperiode tages højde for antallet af brugere, hvis data overført i skatteperioden er blevet genereret som resultat af, at sådanne brugere har brugt et udstyr i den pågældende medlemsstat.

(33) Identifikation af det sted, hvor brugerens udstyr er blevet anvendt, og følgelig af beskatningsstedet, bør være mulig ved hjælp af internetprotokoladressen (IP-adressen) på brugerens udstyr eller en hvilken som helst geolokaliseringsmetode, der måtte være mere præcis. Beskatningsstedet bør ikke tage højde for, hvorvidt brugerne har bidraget med penge til at skabe disse indtægter, det sted, hvor betalingen for levering af tjenester, som indebærer skattepligt, er foretaget, eller det sted, hvor en mulig levering af bagvedliggende varer eller tjenester, som der er indgået aftale om via en flersidet digital grænseflade, har fundet sted.

(34) Enhver behandling af personoplysninger gennemført i forbindelse med skatten på digitale tjenester bør foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679[10], herunder den behandling som kan være nødvendig med hensyn til internetprotokoladresser (IP-adresser) eller andre metoder til geolokalisering. Der bør navnlig tages hensyn til behovet for at træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til overholdelse af reglerne vedrørende behandlingsaktiviteternes lovlighed og sikkerhed, tilvejebringelse af oplysninger og de registreredes rettigheder. Personoplysninger anonymiseres så vidt muligt.

(35) De skattepligtige indtægter bør være lig med de samlede bruttoindtægter, som en skattepligtig person har opnået, fratrukket moms og lignende afgifter. Skattepligtige indtægter bør anses for at være opnået af en skattepligtig person på det tidspunkt, de forfalder, uanset om de faktisk er blevet betalt på det tidspunkt. SDT bør betales i en medlemsstat på grundlag af den andel af skattepligtige indtægter, som en skattepligtig person har opnået i en skatteperiode, og som betragtes som opnået i denne medlemsstat, og bør beregnes ved at anvendes SDT-satsen på denne andel. Der bør findes en fælles SDT-sats på EU-niveau for at undgå forvridninger på det indre marked. SDT-satsen bør fastsættes til 3 %, hvilket sikrer, at der er en passende balance mellem de indtægter, der genereres af skatten, og at der tages højde for de forskellige virkninger, SDT har på virksomheder med forskellige fortjenstmargener.

(36) Skattepligtige personer, der yder skattepligtige tjenester, bør betale SDT og opfylde en række administrative forpligtelser. Der bør etableres en forenklingsmekanisme i form af et enkelt kontaktpunkt for skattepligtige personer, der skal betale SDT i en eller flere medlemsstater, så samtlige SDT-forpligtelser kan opfyldes på én gang (identifikation, indgivelse af SDT-angivelse samt betaling). Forpligtelserne skal opfyldes i en enkelt medlemsstat (identifikationsmedlemsstaten), som bør indsamle oplysninger og opkræve skatten på digitale tjenester på vegne af de andre medlemsstater, hvor skatten skal betales, og efterfølgende dele disse relevante oplysninger og den opkrævede skat med dem. En sådan mekanisme har ikke betydning for det faktum, at den skyldige SDT skal betales af den skattepligtige person direkte til hver medlemsstat, hvor skatten skal betales. Hver medlemsstat, hvor der skal betales SDT, bør derfor være berettiget til at opkræve betaling direkte hos den skattepligtige person og til at foretage skatterevisioner og kontrol, der har til formål at undersøge, hvorvidt en skattepligtig person skal betale SDT. Sådanne håndhævelses- og kontrolforanstaltninger bør være underlagt de gældende regler og procedurer i hver af de medlemsstater, hvor der skal betales SDT.

(37) Medlemsstaterne bør være i stand til at fastsætte forpligtelser vedrørende regnskab og registrering samt andre forpligtelser, der skal sikre, at den skat, der skal betales, rent faktisk bliver betalt, såvel som andre foranstaltninger til afbødning af skatteunddragelse, -undgåelse og -misbrug.

(38) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktivet med hensyn til de administrative forpligtelser, der skal opfyldes, og den informationsudveksling mellem medlemsstaterne, som er nødvendig for ordningen med et enkelt kontaktpunkt, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Kommissionen bør også være i

[10] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

stand til at foreslå fælles regler vedrørende regnskab og registrering samt andre forpligtelser, der skal fastsættes af medlemsstaterne. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.182/2011[11].

(39) Når det er nødvendigt, bør medlemsstaterne gøre brug af de bestemmelser, som Unionen har vedtaget vedrørende administrativt samarbejde på skatteområdet, såsom Rådets direktiv 2011/16/EU[12] og 2010/24/EU[13] eller af andre internationale foranstaltninger såsom den multilaterale konvention om gensidig administrativ bistand i skattesager, artikel 26 i OECD's modelbeskatningsoverenskomst og OECD's modeloverenskomst om udveksling af oplysninger om skatteanliggender.

(40) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[14] har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(41) Målsætningerne for dette direktiv er at beskytte det indre marked, sikre, at det fungerer korrekt og undgå konkurrenceforvridning. Eftersom disse målsætninger som følge af deres natur ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Unionen træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

---

11 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

12 Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT L 64 af 11.3.2011, s. 1).

13 Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger (EUT L 84 af 31.3.2010, s. 1).

14 EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

Kapitel 1

GENSTAND OG DEFINITIONER

Artikel 1
Genstand

Med dette direktiv fastsættes et fælles system for en skat på indtægter fra visse enheders levering af digitale tjenester ("SDT").

Artikel 2
Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

(1) "enhed": enhver juridisk person eller ethvert juridisk arrangement, der udøver forretningsaktiviteter gennem enten et selskab eller en struktur, der er skattemæssigt transparent

(2) "konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende": alle enheder, der fuldt ud indgår i de konsoliderede regnskaber, som udarbejdes i overensstemmelse med IFRS-standarderne (International Financial Reporting Standards) eller et nationalt regnskabssystem

(3) "digital grænseflade": enhver form for software, herunder et websted eller en del heraf, og applikationer, herunder mobilapplikationer, som er tilgængelige for brugerne

(4) "bruger": enhver person eller virksomhed

(5) "digitalt indhold": indhold leveret i digital form såsom computerprogrammer, applikationer, musik, videoer, tekster, spil og enhver anden form for software, som ikke er data, gengivet på en digital grænseflade

(6) "internetprotokoladresse (IP-adresse)": en række cifre, der tildeles netværksenheder for at fremme kommunikationen mellem dem på internettet

(7) "skatteperiode": et kalenderår.

Artikel 3
Skattepligtige indtægter

1. I dette direktiv forstås der ved "skattepligtige indtægter" indtægter fra en enheds levering af hver af følgende tjenester:

   (a) placering på en digital grænseflade af reklame, der er målrettet denne grænseflades brugere

   (b) tilrådighedsstillelse for brugere af en flersidet digital grænseflade, som gør det muligt for brugere at finde og interagere med hinanden, og som også kan facilitere bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem brugerne

   (c) overførsel af data indsamlet om brugere og genereret fra brugeraktiviteter på digitale grænseflader.

2. Henvisningen i stk. 1 til indtægter omfatter de samlede bruttoindtægter, fratrukket moms og lignende afgifter.

3. Stk. 1, litra a), finder anvendelse, uanset om den digitale grænseflade ejes af den enhed, som er ansvarlig for placering af reklamer herpå. Hvis den enhed, som placerer reklamerne, ikke ejer den digitale grænseflade, er det denne enhed og ikke grænsefladens ejer, der anses for at levere en tjeneste henhørende under litra a).

4. Stk. 1, litra b), omfatter ikke:

   (a) tilrådighedsstillelse af en digital grænseflade, hvis det eneste eller primære formål med at gøre grænsefladen tilgængelig er, at enheden gør digitalt indhold tilgængeligt for brugere, leverer kommunikationstjenester til brugere eller leverer betalingstjenester til brugere

   (b) en markedsplads eller en systematisk internalisators levering af tjenester nævnt i punkt 1-9, i afsnit A i bilag I til direktiv 2014/65/EU

   (c) en reguleret crowfundingtjenesteudbyders levering af tjenester nævnt i punkt 1-9, i afsnit A i bilag I til direktiv 2014/65/EU eller en tjeneste, som består i facilitering af lånevirksomhed.

5. Stk. 1, litra c), omfatter ikke overførsel af data fra en markedsplads, en systematisk internalisator eller en reguleret crowfundingtjenesteudbyder.

6. I stk. 4 og 5:

   (a) "markedsplads" og "systematisk internalisator" har den betydning, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, nr. 24 og 20, i direktiv 2014/65/EU

   (b) "reguleret crowfundingtjenesteudbyder" er en udbyder af crowfundingtjeneste, som har fået meddelt tilladelse og er underlagt tilsyn i henhold til en harmoniseringsforanstaltning om regulering af crowfundingtjenester vedtaget under artikel 114 i traktaten.

7. Indtægter fra levering af en tjeneste, der falder ind under stk. 1, og som ydes af en enhed, der tilhører en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende, til en anden enhed i samme koncern, betragtes ikke som skattepligtige indtægter med henblik på dette direktiv.

8. Hvis en enhed, der tilhører en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende, leverer en tjeneste henhørende under stk. 1, og indtægter fra levering af denne tjeneste opnås af en anden enhed i koncernen, anses disse indtægter med henblik på dette direktiv som værende opnået af den enhed, som leverer tjenesten.

9. Tjenester, som falder under stk. 1, omtales i kapitel 2 og 3 i dette direktiv som "skattepligtige tjenester".

Artikel 4
Skattepligtig person

1. Hvad angår en skatteperiode forstås der ved "skattepligtig person" en enhed, der opfylder begge af følgende betingelser:

   (a) de samlede globale indtægter, som enheden har indberettet for det relevante regnskabsår, overstiger 750 000 000 EUR

(b) de samlede skattepligtige indtægter, som enheden har skabt inden for Unionen i det relevante regnskabsår, overstiger 50 000 000 EUR.

2. Hvis en enhed rapporterer om eller opnår indtægter i en anden valuta end euro, omregnes indtægterne til euro med henblik på stk. 1 ved at benytte den vekselkurs, som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den sidste dag i det relevante regnskabsår eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den forudgående offentliggørelsesdag.

3. I stk. 1 og 2 forstås der ved "det relevante regnskabsår" det regnskabsår, som er omfattet af det senest tilgængelige årsregnskab, som enheden har udarbejdet før udgangen af den pågældende skatteperiode.

4. Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, finder anvendelse, når det i henhold til stk. 1, litra b), skal fastslås, hvorvidt skattepligtige indtægter er skabt inden for Unionen.

5. Skattepligtige indtægter betragtes med henblik på dette direktiv som værende skabt på det tidspunkt, de forfalder til betaling, uanset om de relevante beløb faktisk er blevet betalt.

6. Hvis den i stk. 1 omtalte enhed tilhører en konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende, finder nævnte stykke i stedet anvendelse på de globale indtægter, der er indberettet, og på de skattepligtige indtægter, der er skabt i Unionen af koncernen som helhed.

Kapitel 2

BESKATNINGSSTED, FORFALD OG BEREGNING AF SKATTEN

Artikel 5
Beskatningssted

1. Med henblik på dette direktiv behandles skattepligtige indtægter skabt af en enhed i en skatteperiode som om, at de er skabt i en medlemsstat i denne skatteperiode, hvis brugerne af den skattepligtige tjeneste befinder sig i denne medlemsstat i den pågældende skatteperiode.

   Første afsnit finder anvendelse, uanset om sådanne brugere har bidraget med penge til at skabe disse indtægter.

2. Hvad angår skattepligtige tjenester anses en bruger for at befinde sig i en medlemsstat i en skatteperiode, hvis:

   (a) den pågældende reklame, i tilfælde af en tjeneste henhørende under artikel 3, stk. 1, litra a), optræder på brugerens udstyr på et tidspunkt, hvor udstyret bruges i den medlemsstat i den skatteperiode til at tilgå en digital grænseflade

   (b) i tilfælde af, at en tjeneste falder ind under artikel 3, stk. 1, litra b):

      i) brugeren, hvis tjenesten involverer en flersidet digital grænseflade, som faciliterer bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem brugerne, anvender et udstyr i den medlemsstat i den skatteperiode til at tilgå den digitale grænseflade og foretager en bagvedliggende transaktion i den skatteperiode

      ii) brugeren, hvis tjenesten involverer en flersidet digital grænseflade af en type, der ikke er omfattet af punkt i), har en konto i hele eller dele af skatteperioden, som gør det muligt at tilgå den digitale grænseflade, og denne konto blev åbnet ved hjælp af et udstyr i denne medlemsstat

   (c) data, hvis tjenesten falder ind under artikel 3, stk. 1, litra c), genereret fra den bruger, som har anvendt et udstyr i den medlemsstat til at tilgå en digital grænseflade i løbet af enten den eller enhver forudgående skatteperiode, bliver overført i den pågældende skatteperiode.

3. For hver skatteperiode fastsættes andelen af en enheds samlede skattepligtige indtægter, som i henhold til stk. 1 behandles som værende opnået i en medlemsstat, som følger:

   (a) for så vidt angår skattepligtige indtægter fra levering af tjenester, som falder under artikel 3, stk. 1, litra a), i forhold til det antal gange en reklame har optrådt på brugerens udstyr i den pågældende skatteperiode

   (b) for så vidt angår indtægter fra levering af tjenester, som falder under artikel 3, stk. 1, litra b):

      i) hvis tjenesten involverer en flersidet digital grænseflade, som faciliterer bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem brugerne, i forhold til det antal brugere, som har foretaget bagvedliggende transaktioner i den pågældende skatteperiode

ii) hvis tjenesten involverer en flersidet digital grænseflade af en type, der ikke er omfattet af punkt i), i forhold til antallet af brugere, der har en konto i hele eller dele af skatteperioden, der gør det muligt at tilgå grænsefladen

(c) for så vidt angår skattepligtige indtægter fra levering af tjenester, som falder under artikel 3, stk. 1, litra c), i forhold til antallet af brugere, fra hvilke de data, der er genereret i den givne skatteperiode, stammer som følge af disse brugeres anvendelse af et udstyr til at tilgå en digital grænseflade enten i den eller enhver forudgående skatteperiode.

4. Med henblik på bestemmelse af beskatningssted for de skattepligtige indtægter, der er omfattet af skatten på digitale tjenester, bør der ikke tages højde for følgende elementer:

(a) i tilfælde af bagvedliggende levering af varer eller tjenester direkte mellem brugere af en flersidet digital grænseflade, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), det sted hvor den bagvedliggende levering finder sted

(b) det sted, hvorfra betaling for den skattepligtige tjeneste foretages.

5. Med henblik på denne artikel skal den medlemsstat, hvor en brugers udstyr anvendes, fastslås ved henvisning til udstyrets internetprotokoladresse (IP-adresse), eller en hvilken som helst geolokaliseringsmetode, der måtte være mere præcis.

6. De data, som kan indsamles fra brugerne med henblik på anvendelse af bestemmelserne i dette direktiv, skal begrænses til data, som angiver den medlemsstat, hvor brugerne befinder sig, uden mulighed for identifikation af disse brugere.

Artikel 6
Forfald

Skat på digitale tjenester betales i en medlemsstat på grundlag af den andel af skattepligtige indtægter, som en skattepligtig person har skabt i en skatteperiode, og som i henhold til artikel 5 betragtes som værende skabt i den medlemsstat. Skat på digitale tjenester forfalder i denne medlemsstat på den efter slutningen af den pågældende skatteperiode følgende arbejdsdag.

Artikel 7
Beregning af skatten

Skatten på digitale tjenester beregnes for en medlemsstat for en skatteperiode ved at anvende satsen på andelen af skattepligtige indtægter nævnt i artikel 6.

Artikel 8
Sats

DST-satsen er 3 %.

Kapitel 3

FORPLIGTELSER

Artikel 9
Person, som er betalingspligtig og ansvarlig for opfyldelse af forpligtelser

1. Det er den skattepligtige person, som leverer skattepligtige tjenester, der betaler SDT, og som opfylder forpligtelserne i dette kapitel.

2. En konsolideret koncern i regnskabsmæssig henseende kan udpege en enkelt enhed inden for koncernen med henblik på betaling af SDT og opfyldelse af forpligtelserne i dette kapitel på vegne af hver af de skattepligtige personer i koncernen, der skal betale SDT.

Artikel 10
Identifikation

1. En skattepligtig person skal underrette identifikationsmedlemsstaten, hvis vedkommende er forpligtet til at betale SDT i en eller flere medlemsstater.

2. Underretning foretages elektronisk senest 10 arbejdsdage efter slutningen af den første skatteperiode, hvor den skattepligtige person skal betale skat på digitale tjenester i henhold til dette direktiv ("den første skatteperiode").

3. Identifikationsmedlemsstaten skal være:

   (a) den medlemsstat, hvor den skattepligtige person skal betale skat på digitale tjenester i den første skattepligtige periode

   (b) den medlemsstat, som den skattepligtige person vælger, hvis den skattepligtige person i den pågældende skatteperiode skal betale skat på digitale tjenester i mere end én medlemsstat.

4. Underretningen i stk. 1 skal som minimum indeholde følgende oplysninger om den skattepligtige person:

   (a) navn

   (b) firmanavn, hvis forskelligt fra navnet

   (c) postadresse

   (d) elektronisk adresse

   (e) eventuelt nationalt skattenummer

   (f) kontaktperson

   (g) telefonnummer

   (h) medlemsstat, hvor den skattepligtige person skal betale SDT

   (i) IBAN- eller OBAN-nummer.

5. Den skattepligtige person skal meddele identifikationsmedlemsstaten enhver ændring i de afgivne oplysninger, der er omhandlet i stk. 4.

6. Når en enhed udpeges i henhold til artikel 9, stk. 2, skal de oplysninger, som den udpegede enhed fremlægger i henhold til nærværende artikel med hensyn til hver enkel skattepligtig person i koncernen, også indeholde oplysninger om enheden selv med hensyn til de punkter, der er oplistet i stk. 4, litra a)-g).

7. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter for at fastsætte et fælles format for den meddelelse, der kræves i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter proceduren i artikel 24, stk. 2.

Artikel 11
Identifikationsnummer

1. Identifikationsmedlemsstaten tildeler den skattepligtige person et individuelt identifikationsnummer i forbindelse med skatten på digitale tjenester og underretter den skattepligtige person om dette nummer ad elektronisk vej senest 10 arbejdsdage fra modtagelsen af underretningen i henhold til artikel 10.

2. Hvert individuelt identifikationsnummer indeholder et præfiks svarende til ISO–kode 3166 alpha 2, hvormed den identifikationsmedlemsstat, der har tildelt det pågældende nummer, kan identificeres. Imidlertid bruger Grækenland og Det Forenede Kongerige henholdsvis præfikserne "EL" og "UK".

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres identifikationssystemer kan identificere skattepligtige personer, og fører et identifikationsregister med alle de individuelle identifikationsnumre, de har tildelt.

Artikel 12
Sletning fra identifikationsregisteret

1. En skattepligtig person skal ad elektronisk vej meddele identifikationsmedlemsstaten om følgende omstændigheder:

   (a) den skattepligtige person opnår ikke længere skattepligtige indtægter i Unionen som omhandlet i dette direktiv

   (b) den skattepligtige person ophører med at være en skattepligtig person

   (c) den skattepligtige person ophører med at eksistere

   (d) den skattepligtige person ophører af andre årsager med at være skattepligtig for så vidt angår SDT i Unionen.

2. Identifikationsmedlemsstaten sletter den skattepligtige person fra identifikationsregisteret ved slutningen af den periode på 60 arbejdsdage, som følger efter slutningen af den skatteperiode, i hvilken oplysningerne nævnt i stk. 1 blev meddelt.

3. Artikel 10 finder anvendelse, hvis en skattepligtig person efter at være blevet slettet fra identifikationsregisteret atter bliver skattepligtig for så vidt angår SDT i Unionen. Henvisningerne i artikel 10 til den første skattepligtige periode skal forstås tilsvarende.

Artikel 13
Ændring af identifikationsmedlemsstaten

1. Når en skattepligtig person vælger en identifikationsmedlemsstat i henhold til artikel 10, stk. 3, litra b), er den skattepligtige person bundet af dette valg for den første skattepligtige periode, der foretages underretning for i henhold til artikel 10 og de to efterfølgende skatteperioder.

2. Hvis den skattepligtige person imidlertid ophører med at skulle betale SDT i den identifikationsmedlemsstat, der er valgt i henhold til artikel 10, stk. 3, litra b), skal den skattepligtige person ændre sin identifikationsmedlemsstat, jf. kravene i artikel 10.

3. Enhver ændring af en skattepligtig persons identifikationsmedlemsstat meddeles den eksisterende identifikationsmedlemsstat, og ændringen gælder fra den skatteperiode, som følger efter den skatteperiode, hvor meddelelsen fandt sted. Den eksisterende identifikationsmedlemsstat sletter den skattepligtige person fra identifikationsregisteret, jf. artikel 12, stk. 2.

4. Denne skattepligtig person underretter den nye identifikationsmedlemsstat i henhold til artikel 10, og henvisninger i den artikel til den første skatteperiode læses som den skatteperiode, fra hvilken ændringen finder anvendelse.

Artikel 14
SDT-angivelse

En skattepligtig person skal for hver skatteperiode indsende en SDT-angivelse til identifikationsmedlemsstaten. Angivelsen skal indsendes elektronisk inden for 30 arbejdsdage efter udgangen af den skatteperiode, der er omfattet af angivelsen.

Artikel 15
Oplysninger i SDT-angivelsen

1. SDT-angivelsen skal indeholde følgende oplysninger:

   (a) det individuelle identifikationsnummer som nævnt i artikel 11

   (b) for hver medlemsstat, hvor der skal betales skat på digitale tjenester for den relevante skatteperiode, de samlede skattepligtige indtægter som en skattepligtig person har opnået i den pågældende medlemsstat sammen med den SDT, der er pålagt dette beløb

   (c) den samlede SDT fra skattepligtige personer i alle medlemsstater for den relevante skatteperiode.

2. SDT-angivelsen skal for skatteperioden ligeledes indeholde de samlede globale indtægter og de samlede skattepligtige indtægter i Unionen med henblik på artikel 4, stk. 1.

3. Identifikationsmedlemsstaten kan kræve, at angivelsen udfærdiges i dens nationale valuta.

4. Efter modtagelse af SDT-angivelsen tildeler identifikationsmedlemsstaten øjeblikkeligt angivelsen et SDT-angivelsesnummer.

5. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres identifikationssystemer kan identificere SDT-angivelser og fører et identifikationsregister over SDT-angivelserne med alle de individuelle SDT-angivelsesnumre, de har tildelt.

6. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter for at fastsætte et fælles format for SDT-angivelsen og SDT-angivelsesnummeret. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter proceduren i artikel 24, stk. 2.

Artikel 16
Betalingsordninger

1. Den samlede SDT, som en skattepligtig person skylder i alle medlemsstater for en skatteperiode, betales af den skattepligtige person i identifikationsmedlemsstaten.

2. Den samlede skyldige skat på digitale tjenester betales til identifikationsmedlemsstaten senest 30 arbejdsdage efter udgangen af den pågældende skatteperiode, og ved betaling henviser den skattepligtige person til det relevante SDT-angivelsesnummer.

3. Hvis en skattepligtig person foretager en betaling uden henvisning til det relevante SDT-angivelsesnummer, eller denne henvisning ikke svarer til en udestående angivelse, kan identifikationsmedlemsstaten tage skridt til at afklare situationen. Hvis denne forbliver uafklaret, føres betalingen tilbage til den skattepligtige person, og betalingen anses for ikke at være foretaget med henblik på stk. 1 og 2.

4. Betaling foretages til en bankkonto angivet af identikationsmedlemsstaten.

5. Identifikationsmedlemsstaten kan kræve, at betalingen foretages i dens nationale valuta.

6. En identifikationsmedlemsstat, som modtager en betaling, der overstiger den skyldige SDT som angivet i den relevante SDT-angivelse, tilbagebetaler det overskydende beløb direkte til den pågældende skattepligtige person.

7. Hvis en identifikationsmedlemsstat har modtaget et beløb for en SDT-angivelse, der efterfølgende konstateres at være ukorrekt og ændres i henhold til artikel 17, og den pågældende medlemsstat allerede har fordelt det pågældende beløb til de medlemsstater, hvor skatten skal betales, tilbagebetaler disse medlemsstater deres respektive del af det for meget indbetalte beløb direkte til den skattepligtige person.

Artikel 17
Ændringer af SDT-angivelsen

1. Ændringer af tallene i en SDT-angivelse foretages udelukkende ved ændringer af denne angivelse og ikke ved ændringer af efterfølgende angivelser.

2. De i stk. 1 nævnte ændringer indgives elektronisk til identifikationsmedlemsstaten inden for tre år efter den dato, hvor den oprindelige angivelse skulle indsendes. Ændringer foretaget efter en sådan periode er underlagt de gældende regler og procedurer i hver af de medlemsstater, hvor skatten på digitale tjenester skal betales.

3. Eventuelle supplerende betalinger af SDT foretaget af en skattepligtig person, der skyldes ændringer foretaget i medfør af stk. 1, foretages til identifikationsmedlemsstaten i henhold til artikel 16, og henvisninger til den

"samlede skyldige SDT" læses i overensstemmelse hermed. Eventuelle tilbagebetalinger af SDT til en skattepligtig person, der skyldes ændringer foretaget i medfør af stk. 1, foretages i overensstemmelse med artikel 16, stk. 7.

Artikel 18
Foranstaltninger vedrørende regnskab, registrering, bekæmpelse af svig, håndhævelse og kontrol

1. Medlemsstaterne fastsætter de forpligtelser vedrørende regnskab, registrering m.m., som skal sikre at skatten på digitale tjenester bliver betalt til skattemyndighederne. Sådanne regler finder i en medlemsstat anvendelse på enhver enhed, der skal betale skat på digitale tjenester i denne medlemsstat, uanset denne skattepligtige persons identifikationsmedlemsstat.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter for at fastsætte de foranstaltninger, der skal træffes i henhold til stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter proceduren i artikel 24, stk. 2.

3. Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til forebyggelse af skatteflugt, skatteundgåelse og skattesvig for så vidt angår SDT.

4. En identifikationsmedlemsstat, som er valgt i henhold til artikel 10, skal handle på vegne af de andre medlemsstater, hvor der skal betales skat på digitale tjenester for at overholde forpligtelserne i dette kapitel, men skatten skal betales direkte af den skattepligtige person til hver enkel medlemsstat, hvor der skal betales SDT. Hver medlemsstat, hvor der skal betales SDT, er berettiget til at opkræve betalingen direkte hos den relevante skattepligtige person. Det er således de pågældende medlemsstaters regler eller procedurer, der finder anvendelse, herunder regler eller procedurer vedrørende sanktioner, renter og andre tillæg for for sen eller manglende betaling af skatten på digitale tjenester, samt regler og procedurer vedrørende tvangsinddrivelse af gæld.

5. Medlemsstaternes skatterevisioner og kontrolforanstaltninger, hvis formål er at undersøge alle oplysninger og foranstaltninger, som er relevante for beregningen af, hvorvidt en skattepligtig person skal betale SDT, er underlagt gældende regler og procedurer i den pågældende medlemsstat.

Artikel 19
Udpegelse af kompetente myndigheder

Hver medlemsstat udpeger en kompetent myndighed, som i den medlemsstat skal være ansvarlig for at administrere alle aspekter af de forpligtelser, der er fastsat i dette kapitel og i kapitel 4, og underretter Kommissionen om navnet og den elektroniske adresse på denne myndighed. Navne og elektroniske adresser på de kompetente myndigheder offentliggøres af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kapitel 4

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 20
Udveksling af oplysninger med hensyn til identifikation

1. Identifikationsmedlemsstaten videresender enhver underretning modtaget i henhold til artikel 10 til den kompetente myndighed i hver medlemsstat, hvor der skal betales skat på digitale tjenester. Underretningen videresendes inden for 10 arbejdsdage fra modtagelsen af underretningen.

2. Identifikationsmedlemsstaten informerer ligeledes hver af disse medlemsstater om det individuelle identifikationsnummer, den pågældende skattepligtige person er blevet tildelt i henhold til artikel 11.

3. Identifikationsmedlemsstaten informerer desuden hver medlemsstat, hvor der skal betales skat på digitale tjenester, om enhver sletning fra identifikationsregisteret foretaget i henhold til artikel 12 inden for 10 arbejdsdage fra den dag, hvor sletningen er foretaget.

Artikel 21
Udveksling af oplysninger med hensyn til skatteangivelsen

1. Identifikationsmedlemsstaten videresender skatteangivelsen og enhver ændring hertil indgivet i henhold til artikel 14 eller 17 til den kompetente myndighed i hver medlemsstat, hvor der skal betales skat på digitale tjenester. Angivelserne og ændringerne videresendes inden for 10 arbejdsdage fra modtagelsen.

2. Hvis en SDT-angivelse indgives i en anden valuta end euro, omregner identifikationsmedlemsstaten beløbene til euro ved at benytte den vekselkurs, som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den sidste dag i den skatteperiode, der er omfattet af SDT-angivelsen, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den forudgående offentliggørelsesdag, og videregiver oplysningerne til de relevante medlemsstater sammen med den angivelse eller ændring, de har modtaget i henhold til stk. 1.

3. Identifikationsmedlemsstaten videresender enhver anden form for oplysninger, der er nødvendige for at knytte betalinger til de relevante skatteangivelser, til de kompetente myndigheder i hver af de medlemsstater, hvor der skal betales SDT.

Artikel 22
Udveksling af oplysninger med hensyn til betaling

1. Identifikationsmedlemsstaten sikrer, at det beløb, som en skattepligtig person har betalt i henhold til artikel 16, og som svarer til den skat på digitale tjenester, der skal betales i en anden medlemsstat end identifikationsmedlemsstaten, overføres til den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat. Overførslen finder sted inden for 10 arbejdsdage fra modtagelse af betalingen.

2. Det i stk. 1 nævnte beløb overføres i euro til en bankkonto valgt af den anden medlemsstat.

3. Medlemsstaterne underretter de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater om det bankkontonummer, der skal anvendes med henblik på stk. 2.

4. Ethvert beløb modtaget af identifikationsmedlemsstaten i en anden valuta end euro omregnes til euro ved at benytte den vekselkurs, som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på den sidste dag i den skatteperiode, der er omfattet af angivelsen, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den forudgående offentliggørelsesdag.

5. Hvis en skattepligtig person kun betaler en del af den skat på digitale tjenester, vedkommende skal betale, sikrer identifikationsmedlemsstaten, at denne del overføres til de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor skatten på digitale tjenester skal betales, proportionalt med den skat, der skal betales i hver medlemsstat. Identifikationsmedlemsstaten underretter de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor skatten skal betales, herom.

6. Hvis en medlemsstat, hvor der skal betales skat, har tilbagebetalt det overskydende beløb direkte til den skattepligtige person i henhold til artikel 16, stk. 7, informerer denne medlemsstat identifikationsmedlemsstaten om det pågældende beløb.

Artikel 23
Midler til udveksling af oplysninger

1. Oplysninger og dokumentation, som deles i henhold til dette kapitel, overføres elektronisk.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter for at fastsætte de tekniske detaljer for, hvordan sådanne oplysninger og dokumentation skal overføres. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter proceduren i artikel 24, stk. 2.

Kapitel 5

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24
Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 25
Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [31. december 2019] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den [1. januar 2020].

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26
Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 27
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Rådets vegne
Formand